

— Și se mai laudă că au desființat cozile!...

Desen de H. LERU

u r z i c a

ANUL VIII ★ Nr. 4 (152) ★ 5 MARTIE 1956 ★ 16 PAGINI • 75 BANI

Desen de I. ROSS

(Apărut în „Cuvîntul Liber”—martie 1934)

ALEGERI

Cum se făceau alegerile și cum votau, scriind pe o scoică, grecii din antichitate, ne-o spune Plutarh care vorbește despre marele demagog Cleon, cel care cînd vorbea poporului își desfăcea cu neobrăzare mantia și se bătea peste coapse. Dar mai interesant a fost la strămoșii noștri romani: fiecare om politic avea cite un *suffragator*, adică un cumpărător de voturi. Cicerone el însuși s-ar fi îndelețnicit cu așa ceva pentru bogatul său client Milone.

După vreo două mii de ani, la noi, exact acum un secol, cînd s-au făcut alegerile pentru divanele ad-hoc, se pare că treaba n-a mers mai cîstit. În amîndouă principatele au ieșit la numărătoare numai beizadele, mitropoliții, arhimandriții, egumeni, protopopi, mari proprietari, mari negustori și abia ici, colo cite un țaran. Șiți cum l-a scuipat pe bietul moș Ion Roată un boier. Iar mai pe urmă, după unire, dacă s-a împărțit capitala țării în patru vopsele, iar partidele în două, conservatorii și liberalii, aiți aflat ce făceau stimabilul Cațavencu și cu coana Zoțica cu „suffragiul universale”...

Dar s-o luăm mai de curînd.

Cine, cutreierînd Bucureștii, nu a văzut hardughia ceea cu un cat și patru fațade, fără nici un stil zidăresc, unde mai înainte vreme, cică, ar fi fost vestitul han al bogătașului armean Manuc?... Ea se află și astăzi în fosta piață mare privind cu spatele către cheul girlei, iar cu fața spre locul unde a fost tirgul cu flori. Aici, la sala Dacia, pînă mai odinioară, de cum se apropiau alegerile, își dădeau partidele „istorice” poalele peste cap ca anticul Cleon; țineau întruniri în care se înjurau birjărește. Sau mai de grabă ca la fîmosul Tammany-Hall din New York, vestita tarabă de voturi americane.

Locul însuși era prielnic pentru așa ceva. Intre vorbitorii „istorici” de pe scena Daciei și zarafii din piața împrejmuitoare nu era nici o deosebire. Zarafii erau niște bancherași a căror prăvălie era un dulăpior cu geam unde străluceau galbeni și mahmudele de aur mincinos. Păcăleau țaranii cu salbe ce cocleau ca tingirile de aramă.

C. CRISTOBALD

Un mărțișor

Acum citeva zile, înainte de 1 martie, trebuind să-i cumpăr nevastă-mi un mărțișor, mi-am zis: Să-l fac, de data aceasta, o surpriză! să-i ofer, ca mărțișor, ceva serios, ceva util!

În definitiv, nu mai avem 20 de ani, să ne mai amuze fleacurile acelea copilărești și absurde: trifoliuri, potcoave, elefanți, pitici și... alte inimi străpunse de săgeți. Sintem, acum, oameni în toată firea.

Și cînd va vedea nevastă-mea ce mărțișor util îi ofer, va exclama bucuroasă: Ai fost și tu odată om deștept! Adică, nu. Ea e obiectivă. Va exclama: Totdeauna ai fost tu om deștept!

Să-i ofer o rochie!

Și mă duc la magazinul de textile de pe calea Victoriei nr. 81. În vitrina lui văd un afiș: „Expoziție cu vînzare”. Perfect! În cadrul acestor expoziții sînt prezentate totdeauna produse noi și de un nivel calitativ ridicat, prin care se urmărește cit mai deplina satisfacere a exigențelor mereu crescînde ale consumatorilor. Ce noroc pe nevastă-mea! Îi voi cumpăra de-aici o rochie de sezon ultimul model.

Dar, cînd să intru în magazin, văd în vitrină, sub primul afiș, încă unul: „Desfacere de produse de toamnă”.

Mă duc la responsabil. Cum, tovarășe? În ajunul lui martie, dumneavoastră desfaceți produse de toamnă? Dar el zice: — Scuzați, e vechi afișul din vitrină. A fost uitat acolo din... decembrie! — Dar fie și din decembrie! dumne-

voastră expuneați în decembrie articole de... toamnă? — Aș! fusese și atunci uitat afișul în vitrină din... septembrie.

Gura responsabilului adevăr grația. Cînd magazinele serioase organizează „expoziții cu vînzare”, cite vreun magazin (ca acesta care ține de O. C. L. raioanele Stalin-Grivița Roșie), ca să se afle în treabă, spune că face și el „expoziție”, atîrînd doar niște... afișe în vitrină, pe care nici măcar nu le schimbă la timp.

Urmarea: cînd se află sistemul, schimbă clienții... magazinul.

„Plan valoric”, sprijinit nici pe... sorturi nici pe șorțuri

Așa că... schimb și eu direcția, spre alt magazin. Pe drum, reflectez: Și de ce neapărat rochie? că rochia, nevastă-mea mai are. Să-i iau, mai bine, un șorț. Să aibă ce purta la bucătărie sau cînd face curat prin casă.

Și intru la un magazin care desface produse ale întreprinderii textile-pielărie din București. Mă adresez unei vînzătoare drăguțe: — Dați-mi vă rog un șorț de stambă. — Șorțuri de stambă nu avem. Vă putem da însă... fuste de olandină. — Șorțuri de stambă, vă mai cere cineva? — Toată lumea. — Și n-aveți! — Nu. — Dar fuste de olandină vă cere cineva? — Nimeni. — Dar aveți! — Da. — Și cum vă explicați această anomalie?

Mi-a explicat. Unele întreprinderi din industria locală, în loc să producă articole care sînt mult cerute și sînt ieftine, preferă să fabrice articole fără căutare, care însă avînd prețuri mari, chit că stau nevîndute, le folosesc numitelor întreprinderi la realizarea — pe hirtie — a... „planului valoric”.

Halal „plan” și curat „valoric”!

MIRCEA
PAVELESCU

ÎN DOSUL EUFEMISMELOR

La el minciuna cea mai odioasă
E denumită „inexactitate”
Diverselor injurii desmătate
Le spune „exprimare viguroasă”

Servitul e un „politicos subtil”
Escrocul are „spirit de aventură”
Iar decăzutul care bea și fură
„Ce-i drept e un element cam dificil”.

El „înțelege” țirea omenească
Pe huligani, pe hoși, pe gură-cască,
Li definește foarte delicat.

Dar dacă-l calci oreodată pe picioare
Ai devenit subit un declașat
Care te-ai rupt de clasa muncitoare.

LA HANUL LUI MANUC

Anumiți vorbitori de pe scena Daciei sunau și ei vorbele întocmai ca zarafii, vinturînd în palme fișcurile false și molipseau cetățenii cu vorbe late de care și-a bătut joc Caragiale.

Totul era măsluiat. Stămbarji din ulicioara cea strămbă, Bazaca, vindeau chembrică drept mătase și plisă drept catifea. Lumînărarii frămîntau ceapa cu terci de cartofi. Florarii puneau la fundul ghiveciului un bulgăre de var pentru ca planta să-și dea repede duhul. Pescarii înroșeau urechile crapilor cu cîrmiz ca să pară proaspeți. Băcanii cu ridicata îndoiu boiava de ardei cu cărămidă pisată și icrele tama cu sare grunjoasă de mare ling vitele. Spirtarul de lângă biserică cobora pe vrana butolului cu țuică șiruri de ardei iuți. Oratorii politici vindeau goșoi cu praf de vorbe dulci. Mărfurile de la Dacia nu aveau doar două valori, una de întrebuintare și una de schimb, cum scrie la carte, ci și una de păcăleală. Așa a ajuns răsmilionar un bogasier cu stofă și pinzeturi, care-și zugrăvise pe firmă o pasăre de pradă.

Sus pe scena Daciei vorbea

odată un mare țărăniș în țări, plimbîndu-se de colo-colo cîținea pardoseala și vinturînd în aer mineciile largi ale cămășii de pinză înflorită ca discursul lui.

- Vă cunosc pe fiecare ca pe-un cal breaz!... striga el.

- Păi dacă tocmește samsar!... zise unul din sală.

Intr-adevăr, oratorul era ves-

tit că umbra pe la gospodarii satelor cu un rumin toemit, care-l șoptea numele omului, femeii, copiilor, cîinelui, și el le striga: „Hei, ce mai faci, leică Cutare, leică Cutare?... Imi dai votu?...”

Pe vremea romanilor, asemenea samsar se chema *nomenclator*.

Altă dată vorbea un boier cu labe de urs și un trabuc în colțul buzelor cîț doi caltaboși. Cînd și-a terminat perorația, cineva din mulțime a întrebat:

- Și-acușica unde ne ducem?

- La dracul... rîniți boierul.

La o întrunire liberală, un bătrîn cu țacălie ca de țap se foia printre ascultătorii din sală și șoptea fiecăruia:

- Zi să vorbească Elia de I neva.

- Ba poate!

- Nu, că e de piatră.

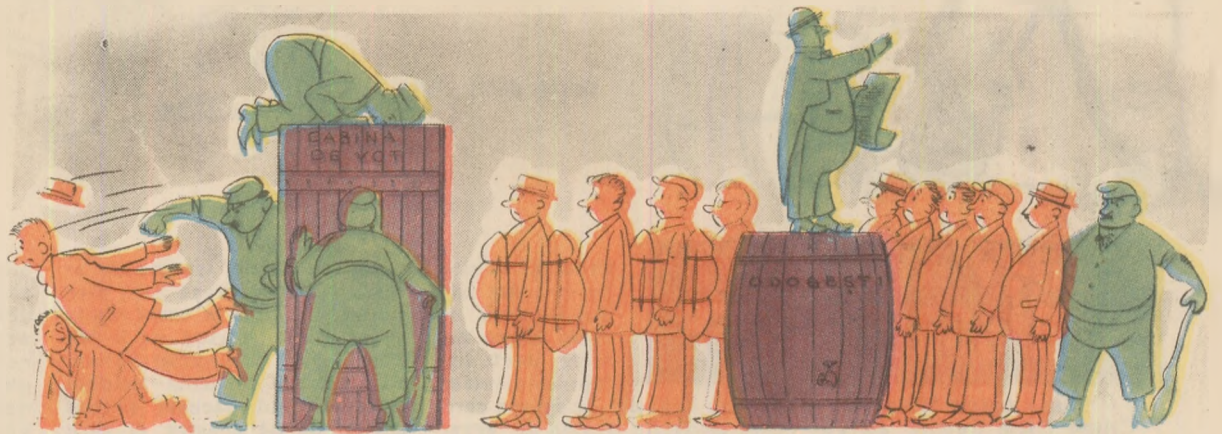
- Nu statuia, bre, ăla de pe scenă.

Bătrînul era tatăl oratorului, care a căpătat catedră universitară fiindcă s-a făcut cumnat cu ministrul școlilor.

Toate erau acolo zavistie și minciună.

Singura făptură din jurul Daciei care nu-și măsluia marfa, era o privighetoare. Vara, în nopți cu lună, cînta undeva, într-o țufă de salcîmi înfloriți din curtea bisericii; și dacă o ascultai mai mult, dădea uitării fățărnicia omenească.

IOACHIM BOTEZ

util

Purtați confecții „Cootex“!

Și, la urma urmei, e musai să-i cumpăr nevastă-mă mărțișor din București? Ce-nseamnă acest ingust... patriotism local?

Așa că nu stau mult la gînduri. Mă urc într-un... avion și zbor la Oradea. Acolo, fuga la cooperativa de confecții „Cootex“! - Șorțuri de damă aveți? - Avem, tovarășe, tot ce doriți. - Altă vreau; un șorț. - Regretăm, nu vă putem vinde. - De ce? - Nu ne comunică de luni de zile UCECOM prețurile cu care să le vindem. - Și atunci ce faceți? - Ținem marfa în rafturi. - Dar eu ce fac? Eu ce mărțișor îi duc nevastei mele? - Să vă dăm niște pantalonași tirolezi de vară pentru copil. Nu l-am putut vinde astă-vară, fiindcă ne-a comunicat UCECOM prețurile abia pe la sfîrșitul lui decembrie cînd nu-i mai cerea nimeni. Dar unde fugiți? - Să fac rost de un copil... că pantalonași l-am găsit.

Of și-un pantof!

Și adică de ce să-i ofer ca mărțișor nevastei, neapărat ceva de îmbrăcat? Să-i cumpăr niște pantofii! Chiar de aici din Oradea, de la fabrica de încălțăminte „Dobrogeanu-Gherea“.

- Numai să nimeriți o pereche bună.

- De ce?

- În această fabrică se utilizează la transportarea pe bandă a încălțămintei lucrate niște cărucioare cam deteriorate, din cauza cărora cad mereu în timpul transportului pantofii pe jos, așa că zilnic nenumărate perechi se rebutează. Iar la repetatele cereri ale muncitorilor de-a se repara aceste cărucioare, conducerea fabricii răspunde mereu pe același... calapod. Adică doar cu... promisiuni. Și situația rămîne mereu aceeași. Nici

tovarășii din conducere nu se țin de promisiuni, nici promisiunile nu se țin de ei.

- Fiindcă promisiunile lor sînt... lipite cu pap.

Și-atunci e clar: cei vinovați de această situație trebuie... pingelți. Și la nevoie... fasonați.

A avut dreptate Heraclit...

Plec deci din Oradea, fără mărțișor pentru nevastă.

Și în timp ce zbor înapoi spre București, cuget că noi părinții sîntem, în fond, niște egoști. Iată-mă pe mine. Umblu și alerg prin toată țara după un cadou care să-i fie util numai nevastă-mă, numai ei personal. Uit că ea ar putea deveni cumva... mamă. Și-atunci? Ce te faci cu copilul? În ce-i face ea copilului baie?

Așa că, ajungînd în București, aterizez direct la cooperativa de tinichigerie „Zarea Roșie“ (din cartierul Giulești) care fabrică bălțe pentru copii. Și încep să aleg. Incerc o bălță. E defectă; curge. Incerc alta; curge și asta. Mai incerc una; curge. Și încă una; curge. Incerc toate bălțele din cooperativă. Toate, defecte.

Și ieșind din cooperativă (fără să fi putut cumpăra nici o bălță) reflectez: Ce dreptate a avut, și ce mare vizionar a fost, celebrul filozof grec din antichitate, care cel dintîi a exclamat: toate curg!

Cu bisturiul!

Deci, stînd și filozofînd drept, toate aceste lipsuri ale întreprinderilor și persoanelor mai sus arătate, din cauza cărora nu puteam eu să procur un mărțișor util pentru nevastă-mă, sînt absolut nepermise. Toate aceste neajunsuri nu mai puteau fi tolerate. Trebuiau tălăte din rădăcină! Cu bisturiul! Uite-așa; cu bisturiul!

Și alerg într-un suflet la întreprinderea „Recas“ din Capitală, care fabrică bisturiuri - și cumpăr imediat unul. Dar cînd să tai cu el, din rădăcină, neajunsurile arătate mai sus, constat că bisturiul... nu tale. Fuga cu el, înapoi, la fabrică. - De ce nu tale? - Fiindcă

nu e ascuțit, tovarășe. - Și de ce nu e? - Fiindcă nu întotdeauna încap pe mîni calificcate. Și asta din pricină că tovarășul meșter Calotă Vasile de la secția bisturiuri refuză să calibre muncitorii tineri pentru operația de ascuțire a bisturiurilor. Zice că „nici pe el nu l-a-nvățat nimeni, că meseriile nu se-nvăță“; „se moștenesc din tată-n fiu“ sau „se fură din ochi“.

- Își fură... căciula tovarășul Calotă de la bisturiuri, dacă doar la atîta îl... tale capul. Iar apucăturile învechite ale muncitorilor înapoiți, cu mentalitate burgheză, pot fi reztezate și cu bisturiuri neascuțite.

Mărțișor glumeț, pentru neveste deștepte

Dar mărțișor util pentru nevastă-mă tot n-am reușit să gătesc. Cînd mă gîndeam că vine 1 martie și eu n-aveam încă mărțișor să-i ofer nevastei, parcă nici nu-mi venea să mă duc seara acasă. Eram foarte trist. Mergeam spre casă foarte abătut.

Mergînd, aud, fără să vreau, ce vorbesc persoanele de dinaintea mea. Merg în fața mea trei înși. Deduc din vorbele lor că sînt crescători de păsări, sau așa ceva, la trei gospodării de stat. Fiecare se laudă cu păsările lui. Unul e mai fudul decît altul. Zice primul: Mai rar curcani ca ai mei! Deștepti foc! Dacă vreau într-o zi să-i păcălesc și să le dau altă mîncare decît aceea cu care sînt obișnuiți, află dumneata că nu se lasă păcăliți; n-o mîncă! Dar al doilea, de colo: Gîinile mele sînt și mai deștepte; își găsesc chiar ele singure mîncarea! Al treilea însă l-a înfundat pe toți: Mai deștepte decît toate sînt găștele mele! Nici să le fac eu mîncare nu așteaptă, nici ele nu-și găsesc! Le dau în fiecare dimineață bani și își cumpără singure de la cantină ce mîncare vor!

Auzind cuvintele de mai sus, imi vine ideea unui... schimb de experiență. Și cînd ajung acasă, zic: - Dragă nevastă, de 1 martie meriți și tu un mărțișor. Voiam să ți-l ofer eu, dar am găsit o soluție mai bună. Uite, dragă nevastă, 20 de lei. Cumpără-ți tu ce mărțișor vrei! ...Și am rezolvat problema.

**DIN ISTORIA
ALEGERILOR
„ISTORICE”**

— De ce ești așa enervat, Jorj?
— A fost o delegație aici să-mi spună că au nevoie de o școală și eu le-am dat o lecție!

Desen de H LERU

**TUDOR MUȘATESCU
SCRISORI GĂSITE**

Sfinte coane Mișule,
Citind zilele trecute ziarele de presă care este moderne acum la acest regim al lor și care ce presă e asta că nu găsești de citit în ele nici morți nici furturi nici sinucideri nici panamale nici scandaluri la cameră, nici măcar o crimuliță acolo să-ți meargă omului la

suflet și să știe pe ce-a dat banul și care aceste ziare nu scrie decât înfăptuirii și întreceri și depășiri de norme care este moderne acum la acest regim al lor spre a plezni noi de necaz și a ne astupa gura față de pretenții noastre din accidentul apusului care ne susține prin acele frumoase unde scurte de la radium unde ne vorbește cei mai aleși paraziți ai poporului nostru așa

că citind zilele trecute în aceste ziare de presă care este moderne acum la acest regim al lor că în curînd va fi din nou alegeri de deputați mi-am adus aminte de acele timpuri fericite cînd făceam și noi alegeri de-ale noastre și care dumneavoastră ați fost întotdeauna alăsul nostru că deputat de cameră și șeful nostru cel mai suprem în politică și care chiar acum cu ocazia de Sîntul Revelion care a fost anul ăsta am băut și noi oamnenii dvs. de-acilea cîteva mici vedre de vin în sănătatea dvs. rugînd pe bunul dzeu să vă dea mulți ani de prelungire a vieții și chiar ne-am îmbătat fiind nou astfel că sufletul meu zboară acum spre acele alegeri din timpul nostru și care erau cu adevărat libere avînd libertate să voteze chiar și morții și cel care nu erau născuți deloc căci știa conu Mișu al nostru să moșească primarul la ofișerul stărilor civile și să fete alegătorii în primărie ca lepuroaicele în țelină plus acele frumoase bătați ce le executam la ordinul dvs. încît a doua zi după alegeri umbra arversarii două săptămîni legați la cap cu tulpăne ca mulerile căci erau alegeri libere de bătea fiecare pe cine își alegea la liber nu ca astea care este moderne acum că alegătorii cîntă și joacă cu lăutarii după ei prin localurile de vot, iar bețta este interzisă ca să nu-și dea omul seama de ce face căci este știut că omul beat procedează mai atent la ce face cum calcă calul în ham cînd e polei pe jos și chiar acum cu ocazia de față ne-am adus aminte și-am ris cu lacrimi de vorba dvs. de atunci de la alegerile din '35 cînd scrisese arversarii pe afișele lor că urma alege și după ce am mitocosit noi urnele cum știam noi dvs. le-ați strigat chiar în fața primăriei după ce se dăduse rezultatul în favoarea noastră „sîntei proști, băăă, proști și mamerluci că nu urma alege boilor, ci urna

alege ca să știți de la mine” așa că aducîndu-mi aminte de acele frumoase timpuri de pe vremea noastră nu ca astea care este moderne în acest regim al lor rog pe bunul dumnezeu să vă ajute să mai reveniți iarăș din nou printre noi oamenii dvs. de credință spre a mai putea face noi o probă de alegeri libere cum știm noi și al draeului să flu și să n-am parte de cele 20 de pogoane de pămînt astea ce brumă mi-a mai rămas dacă din 800 de votanți cîți este acum la noi în comună cu toții nu ți-oi scoate eu 1500 de voturi pentru din urnă așa că rămîn al dvs. cel mai devotat om de încredere și preten de veci că mă strigă nevasta nișei pînă în pimniță și deci trebuie să conchiz că are obicei de da cu ce nîmerește dacă o conțrazic.

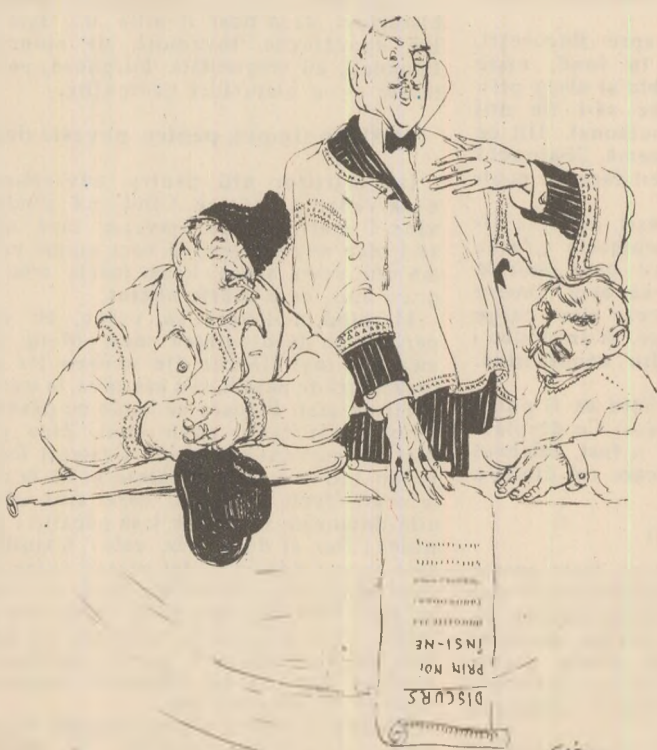
Să trăiți cu respect,
Niță Colcoyan

— De ce nu vorbești cu el? Parcă erați prieteni...
— A votat cu opoziția!

Desen de L. DARI

Desen de GION MIHAIL

„TALPA ȚĂRII”

— Frați țărani, alegîndu-mă pe mine, vă alegeți pe voi...

DEPUTATA DE LA VOLAN

de FLORIAN GRECEA

Era o zi caldă de primăvară, soarele trecuse de amiază și pe șoseaua albă de țară autobuzul gonea spre oraș. În urmări se ridica, învîrtejindu-se, colbul drumului ce, ca un caier de lînă, se destrăma spre cerul azuriu. În autobus, toți călătorii se simțeau cit se poate de bine, rideau, glumeau, afară de moș Savu. Bătrînul nu era în apele lui. Așezat pe un scaun lângă fereastră, nu scotea o vorbă. Tot timpul tăcut și mușcîndu-și buzele a supărare, nu-și lua ochii de pe fata de la volan, pe care o săgeta cu privirea. Nu se împăca de loc cu gîndul „de ce s-au găsit să pună să mine mașina tocmai o mulere? Ca să omoare lumea? La tractor mai treacă-meargă, nu-i mare pagubă de se răstoarnă, dar aici? Ce ține și cu mulerile astea! Peste tot se bagă! Peste tot... Uite, ca să ne răstoarne pe noi acum, asta-i!... Să ne facă pocnoagul...”

Pentru asta, moș Savu de cum văzuse cine conduce, cu greu primise să se urce în mașină la Vădeni. Apoi se certase aproape tot drumul cu „șoferul”: ba că „ai grijă cum conduci”, ba că „vezi să nu dai cu noi în șanț”, ba că „mal bine, fețișo, țî-al fi văzut de țigale acasă decât să ne bagi pe noi în spalmă pe aici” și este altele. Fata îl asculta și ridea. Rideau și călătorii.

- Și cum zici că e cu măritatul, nea Savule? întrebă unul.

- Așa cum zic eu!

- Adică cum?

- Așal! Vai de bărbatul care și-o lua așa mulere! și bătrînul arătă din cap spre șofer. Apoi adăugă: - Nu tu casă, nu tu masă, nu tu îngrijire...

- Ei, nu-i tocmai așa...

- Ba așa e, ascultați-mă pe mine, că-s om bătrîn și am trecut prin multe. Nu e la noi în sat una, a lui Mitrache? Tractoristă. Las' că știu eu. Și unde mai pui că-au făcut-o și deputată.

Parcă fără să ia în seamă ce se vorbește, fata începu să fluiere. În oglinjoara de sus își vedeau ochii negri și fața veselă dar cu urme de ulei. Deodată, autobuzul se opri brusc, se auziră frînele scîrîtînd puternic și apoi, virînd scurt, o porni din nou în viteză. O oală tălase drumul, în fața mașinii.

- Lasă cîntatul, domnișoară, și vezi că ne omori aici! se răsti moș Savu speriat. Doamne, doamne, cine mă puse pe mine să mă urc în otobuzul ăsta!...

- Nu te speria, nea Savule, că avem șofer bun! strigă unul dinapoi.

- Bun e acolo la vatră, la oale, la țigale, nu aici! se minie bătrînul. Aici trebuie mină de bărbat, zdravănă... Nu știu, zău, ce s-au bagat mulerile astea pe toate locurile. Parcă n-ar mai fi bărbați pe lume, zău așa. Uite cu cine am plecat la drum, doamne, doamne! Barem să ajung teafăr la oraș... - N-avea grijă de asta! răs-

punse fata și mai bine leagă-ți gura aia că parc-ar fi o moară stricată...

În autobus se porniră risete.

- Da' unde plecași, nea Savule? se aplecă la urechea bătrînului, pasagerul ce-i stătea alături.

- La fiu-meu, la oraș, La Colale.

- La Colale? Păi... parcă erai supărați...

- Am fost. Acum ne-a trecut. Am intrat și eu în întovărășire. El a aflat de asta și mi-a trimis carte să vin să-l văd. N-am dat ochii cu el de mai bine de un an...

- Tot la uzină-i?

- Tot. Adică așa cred...

- S-a însurat?

- Nu. Adică n-ai ba știe?

Cei doi vorbeau încet. Cineva fredona un cîntec care se potrivea de minune cu legănarea mașinii. Restul călătorilor vorbeau între ei.

Cu toții păreau că uitaseră de necazul lui moș Savu. Deodată, la un hop, bătrînul fu aruncat în sus și din nou risete.

- Ce faci, nea Savule? Vrei să ieși prin acoperiș?

- Fac pe dracul! Nu v-am spus eu că o s-o pățim cu un așa șofer? Pe aceea ne rămîn oasele... De ce n-ai stat, tovarășă, acasă să-ți fi văzut de oale, de țigale, hai? Femeia are și ea rostul ei. Îngrijește de casă, de gospodărie...

- Îngrijesc eu și de alăa, n-avea dumneata grijă! se oțărî fata la bătrîn.

- Îngrijesti! Eh! Ce-o fi în casa aia unde stai... doamne... doamne...

- Vorbești năzbîtii, moșule! Ia te rog să-ți ții gura. Ce? Dumneata ai fost în casa mea să vezi cum stau? Io-te-te la ei!

- Mulerile să-și vadă de gospo...

- Ia te rog! dacă mai scoți o vorbă pînă la oraș, să-ți dai cu mine nu-ți merge!...

Moșul tăcu. Călătorii rideau pe infundate. Fata le făcuse cu ochiul. Rușinat, bătrînul se aplecă la urechea vecinului: - A dracul mulere! Nu țî-am spus eu? Așa-s astea. Artăgoase... luți!... Infipte... Păi dacă se bagă ele în treburile bărbaților!...

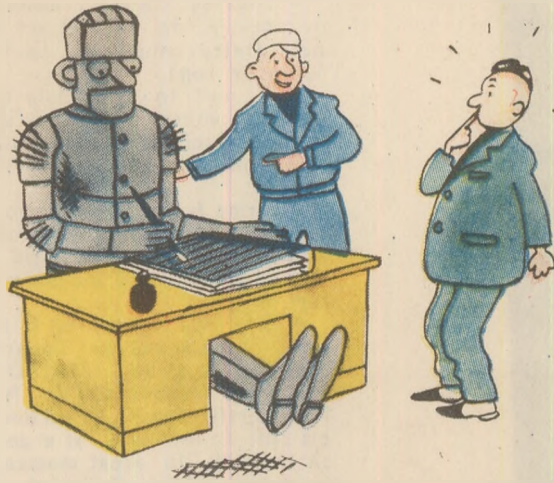
Se inserase cînd moș Savu bătu la ușa feciorului. Acesta îi deschise și cînd văzu cine-i călca pragul, îi îmbrățișă pe bătrîn. Apoi îl invită în casă. Moșul își scutură bocancii și, urmat de băiat, intră într-o cameră scaldată în lumina becurilor și frumos mobilată. Se așeză anevole pe un scaun,

La uzinele „Vastile Roată” transporturile de cocs se lasă mai multe zile în curte, pînă să se depoziteze

Instantanee din curtea fabricii

De la 12 VII 1955 Cabinetul tehnic de la Întreprinderea Poligrafică nr. 5 n-a avut nici un fel de activitate, din lipsa unui responsabil cu inovațiile

- Asta-i inovația mea, pentru buna funcționare a Cabinetului tehnic în lipsa responsabilului cu inovațiile.

Desene de A. PAVEN

și puse căciula pe un genunchi și, răsucindu-și mustața cînește, privi în jur.

- Măi, măi, dar frumos ai mai făcut tu aici! exclamă el. Parcă anul trecut nu aveai lucrurile astea. Ca o femeie, așa ai aranjat de frumos. Ți-al adunat pentru însurătoare, se vede treaba...

Băiatul nu răspunse. Părea încurcat.

- Acuma, Colale, vezi pe cine pui ochii. Că de-aia mi-a spus și mumăta cînd am pornit-o încoala! Să ții femeie gospodină, din alea de-și vad de casă...

- M-am însurat...

- Ei tac! Zău, mă? Și unde-i?

- E dincolo, în bucătărie, și Nicolae arătă zîmbind spre ușa întredeschisă.

- Ei vezi, am cunoscut eu că aici la tine e mină de femele... de gospodină. Îmi place, să-ți. O să se bucure și mumăta cînd o auzi că n-ai leșit din vorba ei. Uite ce frumos e.

- Cum fu drumul, tăicuță?

- Bun, dar mă certai cu una în otobuz!

- Cu vreo călătoare?

- Da' de unde, mă! Chiar cu șoferul. Auzi, mă, Colale, femele șofer la volan! Ptiu, că peste tot s-au bagat mulerile astea! Pe-a lui Mitrache n-o știi? A făcut-o și deputată... Și cum ții spui, asta din otobuz, dată dracului. O ținea sus și tare că ea e și șofer și gospodină. Am ris de ea, mă. Păi cum să nu rîzi cînd auzi așa ceva? Și să fi văzuto cum arăta. Murdară toată pe mîini și pe față, parcă era dracu'...

- Și, zi, te-ai certat cu ea?

- Și încă cum! Păi cum să

nu te lei de ea mă, cînd o vezi colo, mulere, țapănă la volan și viața noastră în mîinile ei? Auzi tu, femele șofer la otobuz de călătorii! În loc să-și vadă de casă, de gospodărie, a dat bărbatul la o parte și s-a cocoțat ea la volan. Dumneaei, mulerea. Și acasă la ea bărbatu ține țigala de coadă, casa toată pe dos și murdăria s-o ridică cu lopata... Da' i-am zis-o. Zău i-am zis-o... Eheh, bine că n-ai luat una ca aia, mă Colale. Aici mi-a plăcut de tine, să-ți. Ți-al luat femeie gospodină, care se vede că are numai grija casei. Uite ce curat e, ce frumos ține. Da' unde e, că vad că nu mai vine...

- Anișoara! strigă Nicolae. - Iată-mă-s gata. Vin îndată! răspunse nevasta.

Bătrînul se ridică s-o întîmpine.

Și tînăra femeie, care auzise totul din bucătărie, apără veselă în pragul ușii.

- E... e... fata de la volan! exclamă moș Savu și de emoție căzu la loc pe scaun.

Nicolae ridea. Ridea și Anișoara care venise aproape și-și luase șoful de braț.

- Dumneata... ești... ești șoferișă... blîgăi bătrînul și ești... ești și... nora mea...

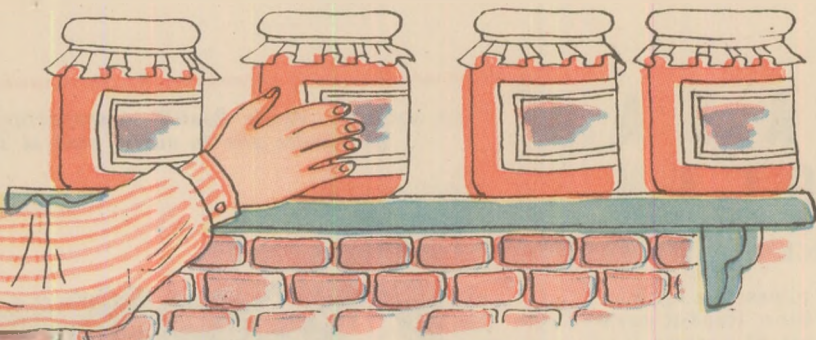
- Da... tată. Ți-amîntești ce mi-al zis azi în otobuz? Ei, cum găsești că e la mine în casă?

- Ei, lasă, lasă. Eu credeam că... dar nu e așa...

- Dar cum?

- Știi să conduci bine mașina și să conduci și... gospodăria!

- Și să-ți mai spui ceva taică. Acu'm-au propus și candidată de deputat.

de SILVIU GEORGESCU

nețel și se apucă să mizgălească unele sub altele, niște pătrățele inchiupind borcane și cutii de toate mărimile.

Bucătarul-șef îl face semn cu cotul administratorului.

- Tovarăș' Chiriță! anunță de undeva, de sus, glasul unei dintre ospătărițe. La telefon vă rog!

- Ei, nu! În felul ăsta nu se poate lucra! se necăjește șeful serviciului aprovizionării, năpustindu-se ca un vîrtej pe ușă.

În urma lui o puțină se rostogolește hurducând și stropșind la întimplare cel puțin o duzină de borcane cu compoturi și gem.

- Eii? Ce mai vrei? se aude. Unde să mă mai împart? Și pe teren, și pe... Alo! Dezvizul cu carburanții?... Nu l-am verificat încă... Vezi doar cît sînt de ocupat... Și e gata să închidă. În acest moment, la capătul celălalt al firului, se repede în aparat tovarășa Măriuca Arsene, șefa serviciului planificării.

- Tovarășul Chiriță?... Alo, alo! Nu închide, stai! Ce-ai făcut cu normele de la „auto“? Azi trebuie să le înaintăm... E urgent...

Pe tovarășul Chiriță îl trec toate nădușelile.

- La dumneata, tovarășă Arsene, toate sînt urgente... Știu eu!... Dar tabelul cu necesarul de creioane și penițe pentru ce nu l-ai înaintat încă?... Aud?... Aia nu e urgent? Mă rog, important, neimportant, trebuia făcut?... Păi, vezi? Și pormă ne mirăm de ce stăm prost cu producția! Ori poate vrei să vii fac eu... Sigur, toate eu!... Bunăoară, știi dumneata unde sînt acum?... La cantină!... Și știi ce fac? Organizez munca tovarășilor de la bucătărie. Asta fac... Supraveghez sortarea conservelor: mazăre cu mazăre, dovlecei cu... de ce rizi, tovarășă?... Nu e rușine! Nuuu!... Degeaba rizi dumneata!... Mai bine ai înainta tabelul! Sugativă vă trebuie?... Păi, vezi?... Pe la două și ceva este chemat urgent la Direcția generală. De data aceasta, tovarășul Chiriță n-are încotro și lasă baltă „seminarul“ pe care tocmai îl ținea cu moș Ioniță de la Arhivă asupra modului cum se repară coșurile de hîrtii scoase din uz.

Cînd intră în biroul directorului general, e roșu la față și asudat.

Așteptînd ca directorul general să-și termine de subliniat hîrtia, pe care o studia cu atenție, își umple ochi două pahare cu apă pe care le bea pe nerăsuflate...

- Răcorește-te, răcorește-te, dragă Chiriță! îi strigă directorul general întinzîndu-i pe deasupra mesei hîrtia. Citește asta și o să vezi ce călduri

or să te apuce. Citește ce am subliniat!...

Și într-adevăr, de la primele rînduri, fața tovarășului Eleodor Chiriță devine ca hîrtia de turnesol.

- ...a-a-aprovizionarea defectă... citește, materialele sosite cu întîrziere... lipsa unei preocupări față de... apoi deodată, tare, ca și cum abia acum s-ar dumeri: Dar, dați-mi voie, tovarășe director general! Dați-mi voie!...

- Citește, citește mai departe! - Nu așa! Dați-mi voie! Cine, mă rog, a născocit asemenea bazaconii?

- Ministerul, frate Chiriță!... De altfel, între noi fie vorba, nu s de loc bazaconii. Aduți aminte de cîte ori ț-am spus că te ocupi de lucruri mărunte, în loc să... Poftim! și-ți întinde o nouă hîrtie. Trei zile a stat pe loc secția mecanică fiindcă în timpul ăsta, dumneata, în loc să alergi să urgenzezi aprovizionarea cu bare de șase țoli, dumneata... - Dați-mi voie!...

- Dumneata mi te ocupai cu inventarierea becurilor!...

... Cu alte cuvinte, mormăle un ceas mai tîrziu, mergînd spre casă, șeful aprovizionării, asta e! S-a lămurit: sînt un tipicar!... Din pricina mea aprovizionarea merge prost, se întîrzie comenzile, eu țin în loc producția, eu planul, toate po-noasele, cine? Eu, tipicarul! Tipi-carul!

Era una din acele după-amieze minunate care vestesc din toată inima apropierea primăverii. Printre crengile gata să dea frunză ale castanilor, vîntul aburea moale, aducînd de departe mireasma pămîntului săpat.

De toate astea puțin îi păsa tovarășului Eleodor Chiriță. Un nod îi se urca într-una și făcea cale întoarsă pe gîtlej, în vreme ce prin minte îi fulgerau gînduri amare.

„Orele de serviciu și atît!... Nici o secundă mai mult! La ce bun să mai vii cu noaptea în cap dacă dumnealor... Sau, nu! Începînd de mine intru în concediu... Să se descurce cum or știi!...“

Sunetul unui clopoțel și glasuri vesele de copii care se hîrjoneau pe undeva pe aproape îl făcură să-și aducă aminte că a ajuns în dreptul școlii unde învăța Tibiță, băiatul cel mare.

„Ce-ar fi să-l aștept?“ își zise. Și cu gîndul ăsta se lăsă ostentit pe prima bancă din grădinița din fața școlii.

Cîteva vrăbii ciripeau voioase pe marginea ochiulețelor de apă în care se ogîndeau cerul albastru și ramurile go-lașe ale pomilor.

Hei, comedie mare cu Tibiță asta în ultima vreme! gîndește tovarășul Chiriță. Nimeni nu se mai înțelege cu el! Dimineața pleacă primul și vine ultimul de la școală. Și asta, hm, ia să vedem... Ei, dai! Numai de cînd l-au ales responsabil de clasă... Trebuie neapărat să vorbească cu dirigintele să-l facă program... Uite, și acum - tovarășul Eleodor Chiriță își privește lung ceasornicul cu locomotivă și cap-pac - poftim, patru trecute și dumnealui!...

Apoi, dintr-o dată, gîndurile fac cale întoarsă și din nou supărarea începe să-l încerce mai amarnic ca o durere de masele.

„Tipicar, auzi! Va să zică asta gîndesc dumnealor despre mine. Degeaba vin primul la serviciu și plec ultimul... ca mine mă pomenesesc și la gazeta de perete... cu poză, ca Sărățel de la „financiar“... Asta ca mulțumire!“

Copleșit de gînduri nici nu observă grupurile de pionieri care trec încoace și încolo le-gîndindu-și ghiozdanele. Doi dintre ei se opresc chiar pe banca din spatele boschetului unde așteaptă Chiriță.

- Curată batjocură! continuă să mormălele jignit... Și deodată rămîne cu gura căscată. A auzit bine? Sau...

Cineva a spus: - Chiriță e un tipicar!... Adică el.

Se holbează năuc, pe sus, la pomii în care ciripesc vrăbii, întoarcă capul și!...

- Mai bine nu-l alegeam! continuă cu aprindere unul din cei doi pionieri, fără să observe mutra plouată a tovarășului Eleodor Chiriță, care s-a arătat pe deasupra boschetului. Halal responsabil de clasă! În loc să se ocupe de grupele de învățătură, de absenți, dumnealui vine cu noaptea în cap să ascuță cretele. Voi ce ați face, mă, în locul nostru?

- Noi?... Hm!... urmează cîteva clipe de așteptare în care timp lui Eleodor Chiriță îi este peste puțință să ghicească dacă ceea ce se aude acum prin căpușeala paltonului sînt tic-tacurile ceasornicului sau bătăile propriilor sale inimi.

„La noi, hotărăște în sfîrșit, greu, celălalt pionier, ar fi simplu! Ori se schimbă, ori îl schimbăm!...“

... - Rușine să aud despre ține asemenea lucruri! își dojenește în după-amiaza aceleiași zile, tovarășul Chiriță, odrasla. Auzi dumneata, în loc să te ocupi de problemele mari, de aprovizionare, asta... vreau să spun de învățătură, imi numeri becurile, asta... cretele de pe catedră!

- Tată, dar... - Nimic, nu vreau să mai aud nimic! Ori poate vrei să te mai vezi și la gazeta de perete. Așa, eu poză... ca Sărățel de la „financiar“!...

- Dar dați-mi voie! - Nu-ți dau nici o voie. Ori te schimbi, ori mă, asta, hm... ori te schimbă!

Ilustrații de BENEDICT GĂNESCU

6 „URZICA“

REVISTA MODEI

de C. COSTACHE

Pentru informarea cititorilor noștri care nu sînt eventual la curent cu moda, dăm azi cîteva indicații cu privire la ceea ce se poartă și cum se poartă.

Ce se poartă

În București, iarna aceasta, în materie de paltoane de damă, se poartă... ce vrea să vîndă tovarășul Triculescu. Cînd e referent tehnic la O. C. L. produse industriale nr. 3 (raloanele „1 Mai” - „23 August”) dînsul nu ține seamă de loc de linia trasată de Ministerul Comerțului Interior cu privire la consultarea gustului public și la primirea sugestiilor venite din partea consumatorilor. Deci, cînd clientela feminină cere paltoane largi, cu guler mare și rotund, tovarășul Triculescu comandă la baza de aprovizionare (și apoi trimite în magazinele pe care le aprovizionează acest O. C. L.) exact contrariul: paltoane pe talie și cu guler mic. Pînă la urmă, pentru lipsa-i de orientare în materie de guler, dînsul e luat de... guler și mutat disciplinar la altă unitate. De atunci, O. C. L.-ul respectiv funcționează bine.

La fabrica de mașini-unelte „Infrățirea” din Oradea, se... poartă cu vorba, de către direcție, muncitorii de la secția mandrine.

Ei cer, de un an și jumătate, să se amenajeze ventilația în secție, iar direcția... promite mereu. Praful provocat în secție de lucrul la polizoare dăunează deopotrivă sănătății oamenilor și funcționării mașinilor. Ventilația ar remedia neajunsul, eliminînd praful din secție. Dar, din promisiunile conducerii se alege... praful.

Iată de ce credem că ar fi timpul ca direcția să elimine promisiunile iar muncitorii să se aleagă cu ventilația.

Moda în comuna Moara Săracă (raionul Snagov, regiunea București) a suferit unele transformări. Aici, bluzele sătencelor se poartă acum deschise, iar Tudor Petre Cucu se poartă... închis, fiindcă a furat 10.000 de lei cît timp a fost morar în comună. Urmează să dea socoteală de faptul că, fiind morar în Moara Săracă și furtiv cel 10.000 de lei, a lăsat... moara săracă.

Cum se poartă

La Tulcea cizmele se poartă lustruite, muncitorii se poartă frumos față de responsabilii cu organizarea muncii, dar tovarășul Antal Dumitru, responsabil cu organizarea muncii la fabrica de mucava „Stuful”, se poartă... urît cu muncitorii, bruscîndu-i și vorbindu-le murdar.

Cînd e întrebă de cei bruschează, răs-

punde că aplică proverbul: Se poartă cum îi e vorba. Iar noi ținem să-i amintim că asemenea vorbe nu se mai poartă.

Manifestări de modă veche se constată și la Gospodăria agricolă de stat Albești (raionul Trușești, regiunea Suceava). Aici, tovarășul Arimescu Nicolae, șeful secției administrative, se... poartă numai pe trei cărări, încît nu reușește niciodată s-o nimerească și pe a patra care duce la bucătăria gospodăriei (care bucătărie e, în seama sa) ca s-o vadă cît e de murdară. Dar pe salariații îi nimerește, ca să-i brufuiască și să-i sude. În schimb, susține că dacă e om în vîrstă și că (atunci cînd nu bea) e om de treabă, trebuie să i se... treacă orice și să fie (chiar cînd e beat) „respectat și salutat”.

Nu știm dacă se cuvine să i se „treacă”. În orice caz, nu i se cuvine dumnealui... să se întrecă.

Respectele noastre și... salutare!

Ultima modă, lansată în comuna Cehu Silvaniei (regiunea Baia Mare), haine cu buzunare și... magazine cu lacăt la ușă în timpul orelor de program.

În această comună, cînd cooperatorii și salariații de la restaurantul, cofetăria, bodoga și „alimentara” cooperativei „Progresul” vor să țină adunarea generală pentru înlocuirea președintelui cooperativei, o țin în orele cînd ar trebui să-i servească pe consumatori. Cînd află de această procedură nepermisă, președintele U. R. C. C.-ului convoacă pe toți acești salariați la o... ședință „de instructaj”, spre a-i... instrui cum să-i servească pe consumatori. Și ca să fie sigur că vor fi prezenți la ședință toți salariații acestor unități, președintele U. R. C. C.-ului ține ședința... în orele cînd ar trebui să fie serviți consumatorii.

Moda viitoare în această comună se anunță tot cu... haine cu buzunare, dar cu magazine fără... lacăt la ușă în timpul orelor de program, deoarece moda de pînă acum nu poate servi în nici un caz... ca model.

(După materiale de la tovarășii Paul Stan, A. Stănescu, și de la corespondenții noștri din București, Snagov, Oradea și Cehu Silvaniei).

DILEMA SUPERSTIȚIOSULUI

— Camionul a fost plin, dar butoaiile goale. Cum să interpretez semnul acesta?

Desen de V. CRIVĂȚ

IN LUMINA FAPTELOR

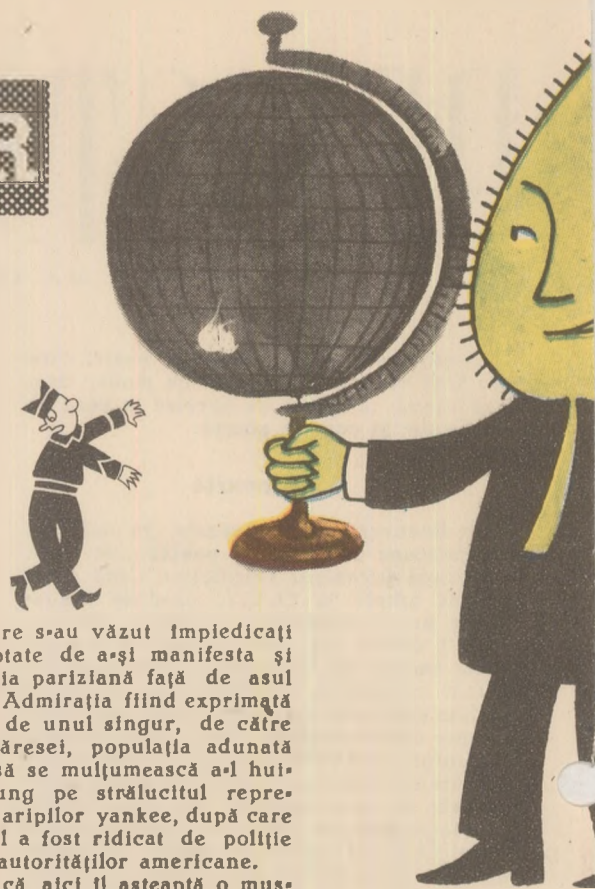
Aviație de odăie

Portăreasa casei cu nr. 35 din str. Victor Massé primi o vizită puțin obișnuită chiar pentru un oraș atât de mare și de agitat ca Parisul. Un aviator american, care părea a fi la sfârșitul unui raid prin numeroasele circuli și baruri din împrejurimi, socoti nimerit să facă o escală în imobilul cu pricina. El dădu buzna împleticindu-se în oada portăresei și, răspindind o duhoare care nu era de loc de benzină, începu să urle:

— Telefonul, telefonul!...

Portăreasa, înlemnită de spaimă, întirzie, se pare, cu răspunsul, ceea ce bravul aviator consideră o gravă

jignire. Neavînd la îndemînă mitralierele de bord, el se mulțumi să spargă cu propria-i forță musculară o serie de vase, se aruncă asupra pomului de crăciun devastîndu-l (se știe ce averșiune cumplită nutrește aviatorii împotriva copacilor!) și într-un ultim efort, se precipită în picaj asupra portăresei. Dar această ultimă performanță nu-i mai reuși, deoarece apărură deodată în cale-i un obstacol neprevăzut. E vorba de soțul portăresei, care puse capăt faptelor de arme ale gloriosului as al aviației americane, obligîndu-l, cu ajutorul unui pumn bine plasat, să aterizeze forțat pe podeaua camerei. Acest lucru a dezamăgit profund pe cetățenii adunați în grabă la fața

locului, care s-au văzut împiedicați pe neașteptate de a-și manifesta și ei admirația pariziană față de asul american. Admirația fiind exprimată cu succes de unul singur, de către soțul portăresei, populația adunată a trebuit să se mulțumească a-l hui-dui îndelung pe strălucitul reprezentant al aripiilor yankee, după care respectivul a fost ridicat de poliție și predat autorităților americane.

E sigur că aici îl așteaptă o muștruluială în lege pentru greșeala inadmisibilă la un militar american, de

ALEGERI IN OCCIDENT

— Ce mă faci! Nu vine nimeni! O să dau faliment!!
— De, directoare, de cînd au trecut alegerile pe aici, filmele noastre nu mai impresionează nici pe copii...

Desen de NELL COBAR

ților moștenitori, drept siva lucrare în trei tode de guvernare și Kenya și Malaya"...

Nu se cunoaște încă nului Zacarias la ac semne de prietenie an, deoarece nefericitul plecat de aproape trei ziteze moștenirea!...

O confuzie semnifi

Șeful fanfarei din Ra pierdut de loc cu firea

a umbla... fără pistol și de a minca bătaie de la un biet portar francez!...

Despre moștenitori

Se comunică din Rio de Janeiro că, în sfârșit, după 12 ani de procese, familia Bras Burgos Zacarias a intrat recent în posesia unei moșteniri mult așteptate. Ea se compune dintr-un teritoriu ceva mai mare decît Belgia și Olanda la un loc, cu

să-l întîmpine pe minist externe al Italiei, Mart rea în oraș a înaltului c a executat, fără emoție brio... „Giovinezza“, c fascist al Italiei lui Mu Firește, domnul Mar clamat: „Asta-i muzica c Dar nici n-a protestat în fuziei. S-a gîndit omul, dulcea lui limbă, că... „S e ben trovato!“...

prinzînd peste 800 de orașe, tîrguri și sate și reprezentînd o valoare de circa 2.500 milioane de cruzeiros (cam 47 miliarde franci francezi).

În legătură cu această știre, circula zvonul, încă neconfirmat, că Departamentul de Stat de la Washington ar fi trimis călduroase felicitări domnului Burgos Zacarias, invitîndu-l să ia parte, ca oaspe de onoare și consilier cu strălucită experiență, la lucrările „Comisiei pentru moștenirea petrolului britanic și a fostelor colonii franceze“...

Se afirmă de asemenea că forurile respective din Lîndra aprecîind greaua situație în care se află familia Zacarias, răspunderea ce-i revine în administrarea unui atît de întins teritoriu le-ar fi trimis bie-

Tradiție

Din Bonn se anunță cercetările arheologice au lă lângă Bresingen (Bran magazin din epoca de găsît în această străvec (în afară de osăminte on

topoare de bronz, o secure cu două tășuri, 10 săbii, etc., ceea ce a stîrnit o mare bucurie la Bonn, în cercurile care pregătesc febril reînarmarea Germaniei Apusene. Firește, bucuria nu e legată de perspectivele repartizării topoarelor de bronz ostașilor noului Wehrmacht al d-lui

Blanck. Nu. Ei vor fi înzestrați cu cele mai moderne arme americane. Dar găstrea depozitului de arme al îndepărtaților strămoși e un prilej fericit pentru militaristii vest-germani de a glorifica tradiția războinică, „virtuțile ostășești”, etc., etc., ale nației germane. E drept, sînt foarte mulți germani cărora descoperirea armelor de bronz le dă alte teme de meditație. Ei se gîndesc de pildă

că topoarele de bronz ale strămoșilor și armele atomice de azi ale Wehrmachtului au întrebuintări cu totul diferite. Ei cugetă, de asemeni, că asemenea depozite de arme germane intrate în păstrarea veșnică a pămîntului se mai pot găsi și pe întinderile Uniunii Sovietice, Poloniei, Iugoslaviei, etc., depozite mult mai recente, purtînd semnele Wehrmachtului hitlerist, în care armele zac a

mestecate cu osemintele diverșilor fûhreri și oberfûhreri ce și-au pierdut atît viața cît și „gloria ostășească” pe meleagurile îndepărtate ale țărilor cotoprite.

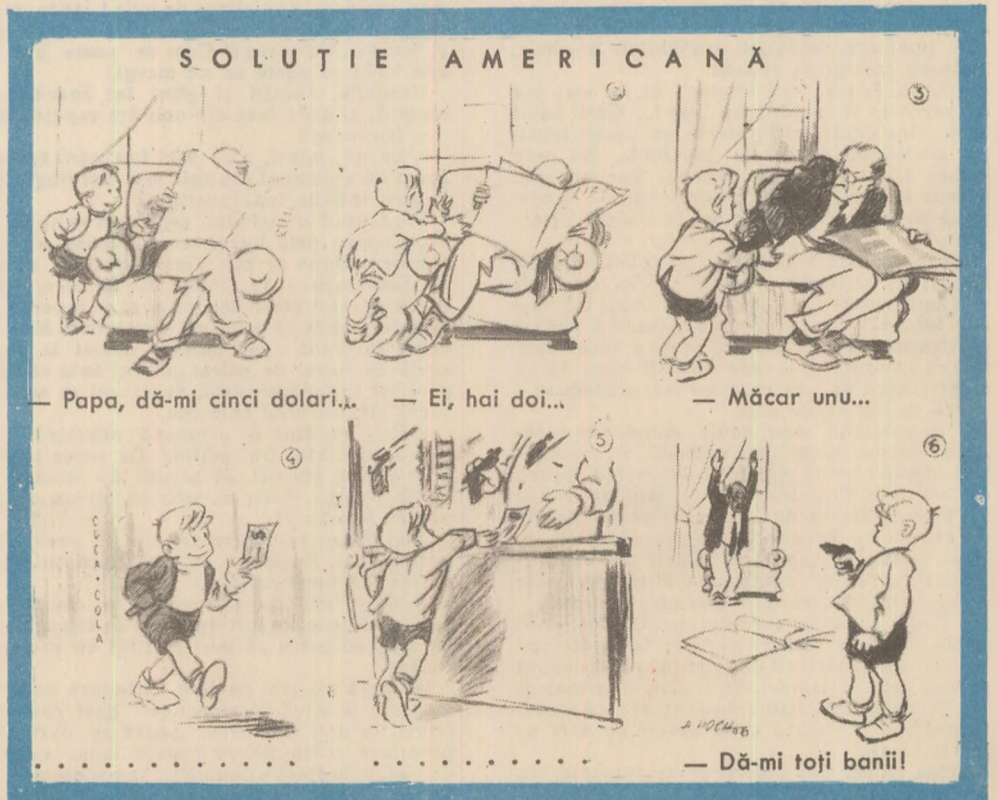
Așadar, în legătură cu descoperirea recentă a armelor și oaselor omenestii, de lîngă Bresingen, păreriile sînt împărțite în Germania Apuseană:

Aflînd vestea, d. Blanck și adepții remilitarizării au exclamat: „La arme!” - și, desigur, nu s-au gîndit la primitivele arme de bronz...

Aflînd vestea, omul simplu din Germania apuseană a exclamat: „La oase!” - și, desigur, nu s-a gîndit la nevinovatele oase strămoșești din prăvălia arheologică...

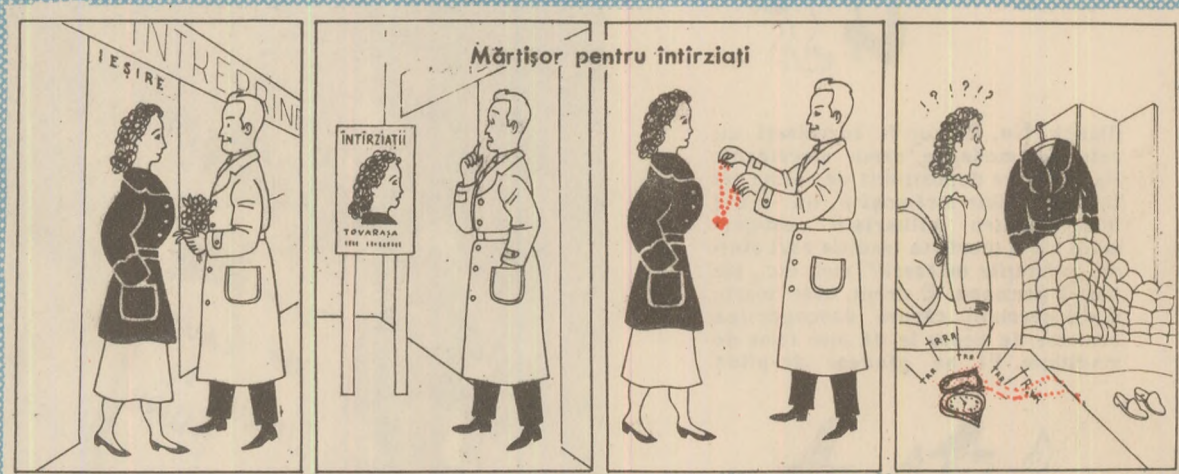
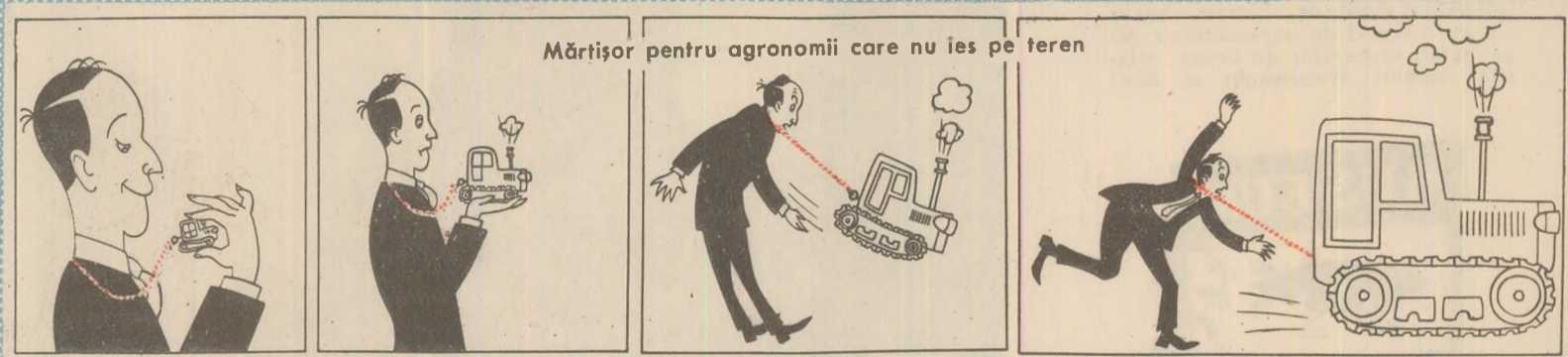
Desen de RONY NOEL

Desen de A. POCH

Mărțișoare

oferite de Benedict Gănescu și E. Arno

LEV LUBNIN

SUZI

Senea Sorokin, aspirant al Institutului de agronomie, ședea de unul singur pe patul lui, în camera căminului de studenți în care locuia, reflectând dacă merită sau nu, să meargă la balul de Revelion organizat în clubul institutului.

Deodată, ușa se deschise larg, ca împinsă de o rafală de vânt, și din întunericul de pe coridor răsuna o voce puternică de bariton:

- Vă salut în forma cea mai categorică!

Cu aceste cuvinte trupse în odale un bărbat înalt, cu fața lungăreață, cu nasul mare și cu obraji plini de coșuri. Pe șuba lui deschelată, pe căciula pusă pe-o ureche, pe cravata țipătoare, deplasată din limitele normale, scripeau stelute de zăpadă.

- Cum, Senea, ești singur? Ei, ce stai așa de parcă ai fi înghițit un par?... Ce-i halul ăsta... dezbrăcat, nebarbierit, un picior încălțat, iar celălalt în șoseta găurită?... Nu care cumva a dat peste tine morbul vacilor, sau, cum îi spuneți voi, zootehnicienți, o encefalită ovină? „Nu-l recunosc pe Vasili Griașnov...”

Musafirlul neașteptat era regizorul la Teatrul de Păpuși și, pe lângă aceasta, - ceva cu mult mai important - era fratele lui Suzi. Da, frațele lui Suzi, care... cu care... Intr-un cuvânt era fratele lui Suzi pe care Senea o iubea fără nici o speranță, cu care intenționase să se căsătorească și... cu care nu mai schimbase o vorbă de un an de zile.

- Ia scoală-te, popindăule, îmbracă-te repez și dă jos de pe tine nămolul și mușcătuț! Mișcă! strigă regizorul, aprinzând reșoul. Am venit la tine, frate, în calitate de sol al bucuriei și fericirii! Am venit să te îpu la noi, să facem Revelionul împreună.

Senea zîmbi, însă dădu hotărât din cap:

- Îți mulțumesc pentru invitație, dar mie cu neputință să merg. N-are nici un rost.

- Cum! Nu cumva refuzi pentru că anul trecut Suzi și-a respins cererza în căsătorie? Mă, da' tare mai ești de cap! Și unde mai pui că ești om de știință! Ar fi timpul să-nțelegi că „inima femeii este schimbătoare ca vântul de mai”, și regizorul cîntă destul de fals această strofă.

Senea ridică din umeri și se întoarse cu fața spre perete.

- A, nu! Cu mine nu scapi cu una cu două! Am primit dispoziții să te aduc, ca să zic așa, în chip de ginere! Spunînd acestea, el îl apucă pe tînar de umeri și-i vorbi la ureche cu jumătate de voce: Cum nu vrei să-nțelegi, caraghiosule, că omul evoluează! Anul trecut Suzi era proastă și capricioasă, ca un copil, de aceea n-a fost în stare să se lămurească în propriile ei sentimente... Acum însă l-a venit mintea la cap, s-a maturizat, e aproape absolventă a institutului și a-nțeles că nu te iubește decît pe tine. Îți duce dorul biata mea surioară, de-i plîngi de milă! Iar tu, prost și lipsit de suflet cum ești, nu știi decît una și bună: „Nu merg!” Cum se poate una ca asta? Nu se poate să nu mergi!

Urechile, obraji și gîtul lui Senea erau stacojii, el dădu însă din nou din cap negativ:

- Nu merg!

- Ba nu, minți, o să vii! Las' că-ți servesc acugi un argument din cele mai convingătoare pentru inimile îndrăgostiților!

Fredonînd o melodie, regizorul se apucă să scotocească prin buzunare și scoase un plic albastru. După ce citi scrisoarea, pe chipul lui Senea apărură un zîmbet de fericire, ochii începură să-i strălucească și el se repezi spre șifonier, unde se porni pe o activitate febrilă: căută în grabă niște butoni, netezi la repezeală cu fierul de călcat gulerul de la cămașă, apoi își înnoadă cravata. Regizorul se agita în jurul lui, vorbind într-una:

- Păi, eu sînt o persoană oficială! Cum s-ar spune, sînt un pețitor. De aceea tu trebuie să mă stîmzezi, să ascuți de mine și să mi te supui... Vezi, nu uita să îmi un cadou pentru logodnică.

Aici Senea își aduse aminte că avea prea puțini bani. Regizorul se grăbi însă să-i liniștească, cu bunăvoință:

- N-are importanță, pentru o chestie ca asta o să te-mprumut eu. Bagă de seamă însă, pe ziua de patru să mi-i restituți cu promptitudine.

Ei luară un taxi cu care colindară de la un magazin la altul, fără să poată găsi ceva potrivit. În cele din urmă Senea se opri la o garnitură obișnuită de toaletă, la un evantai din os, o brățară „double”, împodobită cu o platră ștersă, și mai luă și două sticle de

șampanie. El mai cumpără, la întâmplare, alte cîteva fiacuri, pentru că era naiv, fericit și îndrăgostit.

În timp ce prietenii urcau scara la etajul al treilea, Senea simți deodată că-i tremură genunchii și că-i cuprinde un fel de neliniște ciudată. El se întreba ce atitudine trebuia să adopte față de Suzi? Ce-o să-i spună ea, și cum o să-i explice totul?...

Și cînd colo, explicația a fost atît de firească și de ușoară, atît de afabilă de parcă între ei nu s-ar fi produs niciodată nici un fel de ruptură.

După ce se debarasă, în vestiar, de pachete, de palton și galoși el zări pe neașteptate în întuneric ochii ei strălucitori, auzi un șopot, și brațul lui Suzi îi cuprinsese cu gingășie gîtul!

- Senika, dragul meu, ai venit! Mi-a fost așa teamă că n-o să vii... că n-o să mă țerți!

Simți din nou parfumul suav al petelor ei, și îi sărută din nou, ca anul trecut, minile, buzele, virful urechii, gropițele din obraji. Și nu se știe cum s-a întimplat că nu Suzi era cea care-i vorbea, ci el începu să-i măturisească cît de mult ținea la dînsa, ce chinuri a îndurat un an întreg după ce a aflat că ea își dădea întâlniri cu directorul magazinului în comision... Boris Nazarovici - parcă așa-i zice - și cît e de fericit acuma, nespun de fericit! Suzi tăcea și din cînd în cînd își lipea dragăstoasă obrazul de halna lui. Tinerii au continuat să stea așa printre șubele atrinate pe culer, aspirînd mirosul de blană umedă și de naftalină, pînă în clipa cînd, din camera alăturată, regizorul strigă la ei:

- Vestiarul nu e un loc pentru îndrăgostiții! Să trecem la partea oficială!

- Hai să te prezint tatălui meu. E un om foarte dragut, puțin cam sucit... Pe maică-mea cred că o cunoști!

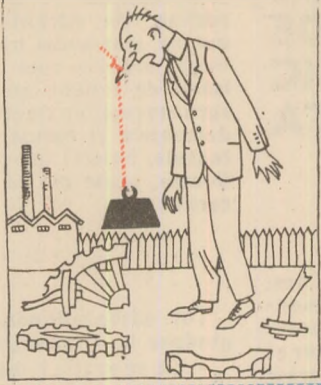
În odala puternic iluminată se agita în jurul mesei o doamnă cu obrazul lungăreț, de pasăre, și cu un gît țeapăn cu tendoanele proeminente.

- Poștește, Senicka. Mă bucur că ai venit! gingăvi doamna zîmbînd, și în această clipă buzele ei fardate se țugărau într-un fel cu totul aparte, de parcă ar fi prins ceva din zbor cu ciocul.

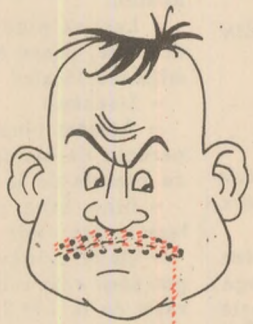
Iar tatăl, un omuleț mîțitel, îmbrăcat într-o redingotă demodată cu reverele lucioase, îi strlase cu putere mina, adresîndu-i-se cu un glas profund:

- Salut pe alesul inimii fiicei mele, sînge

Mărțișor pentru cei care nu văd rezervele interne

Mărțișor pentru vorbitorii de lungă durată

Mărțișorul palavragiului

„FOSTUL” — Mărțișoarele astea îmi poartă noroc!

din singele nostru, soră bună cu fratele ei! El o bătu pe Suzi cu palma peste umăr, apoi îl privi pe Senea, ridicînd o sprinceană care, de altminteri, era mult mai înaltă decît cea-laltă, și izbucni pe neașteptate într-un rîs, de parcă ar fi tunat: Ha, ha, ha!...

Turțurii de cristal de la lustră tresăriră. Senea tresări și el de surpriză, iar tatăl zîmbi și-i spuse, vorbind despre el însuși la persoana a treia:

— Și el izbucni într-un rîs suculent... În timp ce se așezau la masă, tatăl vorbea într-una ca o moară hodoroșită:

— Tot ce beți, tot ce mîncăți — întru slava domnului, s-o faceți!... Să ne împărțim dar, din bunătățile înșirate în fața noastră... „Într-adevăr e cam sucit”, își spuse Senea, uitîndu-se cum omulețul nostru, cu niște pungi mari sub ochi și cu nasul brăzdat de vinișoare albastre, își frecă mîinile de satisfacție turnînd din nou coniac în păhărele.

Senea se simțea bine pentru că alături de el ședea Suzi. El îi simțea umărul, iar o buclă rebelă îi gîdila obrazul.

— Părintele Teodorit a poruncit să repetăm, spuse tatăl, ciocnînd cu dînsul un alt pahar.

După al treilea păhăruț, Senea se simți în culmea fericirii. În jurul lui totul era pe placul lui, aproape de sufletul lui. El se uita în ochii verzi ai aleei inimii sale și ar fi vrut să-i vorbească despre viața fericită de după căsătorie...

Însă vocea de bas a viitorului său socru răsună din ce în ce mai agasantă:

— Carevaszică, tinere, și-ai terminat examenele de candidat. Nu ți-a rămas decît disertația. Foarte lăudabil! În fața d-tale se deschide un drum drept și siguranta pentru ziua de mîine! Minunat! Căci și eu, în felul meu, sînt un candidat. Pe vremuri, am absolvit Academia de teologie. În prezent, activez la un atelier de artă. Sînt agent pentru difuzarea fotoreportajelor mărite, și rețușor... Ha, ha, ha!... Uite ce frumusețe de fată am crescut la casa mea! Și cînd te gîndești că vor să mi-o răpească! Știi că s-au și făcut repartițiile absolvenților? Și unde crezi că vor s-o trimită? În ralon, la țară, inginer la colhoz! Nu, o figură ca asta n-o să le reușească! Suzinka mea să ajungă într-o turmă de țapi! N-o s-o las nici în ruptul capului!

— Nu văd altă soluție! exclamă Senea, surprins. Suzi e agronom, ceea ce înseamnă că locul ei este numai la colhoz. Nu-i așa, Suzi? Însă Suzi, care în acest moment își punea în

farfurie o bucată de plăcintă, nu răspunde nimic.

— În turma de țapi! N-am s-o las! urla bătrînul, amenințînd cu o pulpă de găină pe care o ținea în mînă, și scuipînd pe fața de masă salată de boeuf. Senea sorbi în mod automat păhărețul pe care i-l întinse regizorul și întrebă:

— Și ce-aveți de gînd să întreprindeți? Întrebarea fusese pusă numai din politețe. Capul îi vijila și el aproape că nu mai percepea nimic din cele ce-i spunea viitorul său socru.

— Ha, ha, ha! Da' d-ta pentru ce exiști? O să facem cît mai repede formalitățile de căsătorie. Și atunci să-i vedem cum o s-o trimită! N-ai dreptul să despartă pe soț de soție. S-aștepte mult și bine!

— Eu însă intenționez să-mi organizez cu totul altfel viața de familie. Căci și eu plec. Am și primit foaia de drum. Plec în Altai. Acolo, și numai acolo pot să fac o sumedenie de observații din cele mai interesante și să scriu o lucrare bună... Cred că nu va fi greu să obțin aprobarea ca și Suzi să plece cu mine. Ea, în calitate de agronom, iar eu ca zootehnician șef al sovhozului. O să plecăm împreună! Senea vorbea tare și cu mult entuziasm. Nu-i așa Suzi?

Tînarul se întoarse spre dînsa pentru că să pună mîna pe umărul ei, însă nu întîlni în cale decît spețeaza rece a scaunului. Suzi stătea alături de mamică-sa, privindu-l cu niște ochi verzi, reci; buzele ei plinuțe tremurau ușor...

— Romantism, copilărie! auzi el.

Cine spusese aceste vorbe? Suzi? Nu! Suzi tăcea... Mama era cea care vorbise. Se adunară cu toții în jurul lui Senea, turnîndu-i într-una vin și repetîndu-i mereu că el nu știe ce e viața.

— Pricipe, odată, om sucit ce ești, căuta să-i bage în cap regizorul și la fiecare cuvînt nasul lui se mișca în sus și-n jos, acolo o să trăiești în mijlocul unor semidocti, aproape analfabeți. Cine o să-ți dea consultațiile necesare? Pe cîtă vreme aici, te cunosc toți oamenii de știință. Aici o să-ți fie cît se poate de ușor să-ți susții disertația.

— Nu, eu cu Suzi n-avem ce căuta la oraș. Senea văzu în imediata lui apropiere sprincenele negre ale tatălui (acesta spunea ceva împoșcînd firicele de salivă), gîtul mamei cu tendeanțele proeminente și plin cu niște negi gălbul, și fu cuprins în această clipă

de dorința de a îndepărta de lîngă dînsul toate aceste chipuri pentru ca s-o vadă mai aproape pe Suzi. Suzi însă, stătea departe... și tăcea.

— Ce-o mai fi vrînd și tînarul asta? — de astă-dată vorbea mama. Dar cuibul? Ce cui-bușor le-am pregătit noi!

Bătrînii îl apucară pe Senea de braț și-l conduseră în odaia de alături. Aici el zări un plan, o comodă veche pîntecoasă... și deasupra acesteia, o pușculiță mare de porțelan în chip de monstru burtos, cu ochii holbați, pe al cărui abdomen lucios scria: „Stringe bani albi pentru zile negre”. Tatăl îi ținea pe Senea de încheietura mîinii, fredonînd:

— Uite, asta e cuibușorul, aici o să huzurii!

Cu o mișcare brutală, Senea își smulse mîna din degetele cleioase ale bătrînului, îl împinse cu umărul pe regizor, simțînd o dorință ne-bună să pună mîna pe monstrul burtos, și, dintr-o singură lovitură, să-l facă praf.

În această clipă se auzi soneria și Senea rămase singur. „Cuibușorul” începuse să se lege în fața ochilor lui, apoi pluti într-o parte. Senea simți că-i e scribă și greață, de aceea se repezi la bucatărie unde-și ținu cînta timp capul sub robinet.

Revenind peste cîteva minute, el văzu că în odaie nu era nimeni. Prin ușa deschisă a „cuibușorului” o zări pe Suzi care proba în fața oglinzii, o vulpe argintie. Alături de ea stătea mamică-sa și în această clipă își dădu seama că Suzi semăna leit cu bătrîna, avînd același aer de pasăre.

Trecînd în vestiar, Senea observă pe masă o cutie mare, iar pe capacul acesteia o scrisorică bătută la mașină: „În cinstea Anului Nou, primii din partea mea această mică atenție. Dacă nu e prea obositor, vă rog să-mi comunicați dacă pot să vă fac astăzi după „recepție” o vizită. În speranța unei apropiate revederi, rămîn cu stimă și dragoste, al dv. Boris.”

În timp ce Senea cobora scara, sus se auzi trîntindu-se o ușă, apoi răsună vocea lui Suzi:

— Senea, Senecika! Unde te duci? Vîno înapoi!...

Auzi apoi cum, coborînd în goană treptele, regizorul striga în urma lui:

— Semen! Hai înapoi! Nu fi caraghios... Ce calamitate sînt oamenii ăștia de știință!...

Senea mergea pe strada iluminată ca ziua și se simțea atît de prost de parcă s-ar fi scaldat într-un noroi cleios...

(Din „Ogoniok”, nr. 52)

DIN JURNALUL UNUI MUNCITOR DE LA CENTRUL MECANIC CIULNIȚA

dudule cu voloșle și scot fum pe nas. Mîine îi scoatem la plimbare. Medicamentele - pardon! - piesele de schimb fabricate de I. M. S. Roman s-au dovedit a fi pur și simplu miraculoase (atîta vreme cît tractoarele au stat pe loc).

Nefericire! Tractoarele s-au mișcat din loc!

Ședința lărgită a Centrului mecanic Ciulnița cu delegații Bazel de aprovizionare Slobozia. Extras din procesul-verbal:

...prin care se constată că vinovate sînt tractoarele care au început să se încălzească după cîteva sute de metri de drum. Și asta deoarece culasele fabricate de I.M.S. Roman s-au înfundat, circulația apei s-a oprit, blocul motor a crăpat de necaz, iar cuzineții s-au topit, ceea ce nu e de loc vina fabricii de piese de schimb pentru agricultură, din Roman... ci numai vina tractoarelor care vor să ne facă greutăți în muncă.

Frumos mai e la Ciulnița, doamne! Dar și mai frumos la Centrul nostru mecanic! Adică... ce „centru mecanic“! Spital! Dar nu spital de oameni. Spital de mașini agricole și tractoare! Să vedeți cum! Muncește omul un an întreg, apoi ia un concediu! Ba se duce și la cîte-un sanatoriu de odihnă! Pentru revizie. Il ciocănește doctorul, îl mai unge cu cîte o apă minerală, mai schimbă cîte-o piesă... adică, nu! La ficat, splină, etc., nu există piese de schimb! Dar la tractoare, da! Mai trece, va să zică, și tractorul la revizie, că și el e om! Iar eu sînt doctorul, doctor de tractoare. Avem mulți doctori ca mine la Centrul mecanic Ciulnița. N-avem piese. Adică... avem și piese! Dar e ca și cum n-am avea. În sfîrșit! Frumos mai e la Ciulnița, doamne!

Ieri ne-au sosit cîteva mașini și tractoare de la G.A.S.-urile și S.M.T.-urile de prin împrejurimi. Le-am primit cu flori și cu urale și le-am repartizat pe maladii. Unele suferă de bătăie de motor, altele au reumatism la segmentii de ungere sau de compresie, cîteva au hipertrofia glandelor cu combustie internă, etc., etc. Cu ajutorul Bazel de aprovizionare Slobozia vor intra în campania agricolă de primăvară complet restabilite. De ce „cu ajutorul bazel“? Nu pentru că am fi superstițioși, ci pentru că baza ne dă piesele de schimb, culasele, segmentii, cuzineții, etc., adică medicamentele indispensabile bolnavilor noștri. Mîine, delegatul pleacă la bază ca să dea comanda. Noi ciocănim înainte.

Ă venit delegatul. Au venit și medicamentele. Curînd vine și primăvara. Mare zor mare! Pe bolnavul meu îl cheamă I. A. R. Răbdător, sărăcuțul! Suferă de culasă! Cea veche îi este perforată în așa hal încît nici să respire omul - pardon! - tractorul - nu mai putea. Am să-i administrez o culasă nouă, dizolvată în puțin ulei. Ah, am primit niște culase fabricate de I. M. S. Roman, să le înghiți, nu alta. Precis că în cîteva ore îi restabilesc circulația apei în motor. Bolnavul meu mă privește de pe acum cu recunoștință. Ciocănim voloși!

Gata operația! I.A.R.-ul meu a suportat-o cu bărbăție. Și celelalte tractoare au fost puse pe picioare - pardon! - pe roți. I-am încercat pe toți bolnavii noștri, fără să-i mișcăm din loc. Toți

...
Azi avem zi de odihnă. Și ieri am avut zi de odihnă. Și mîine o să avem zi de odihnă. Ne odihnim pentru că tractoare noi nu mai avem unde primi, iar pe cele vechi n-avem cum le pune pe roate. Culasele de schimb sînt înfundate, segmentii zgrunțuroși, cuzineții afumați, tractoarele demontate și campania la ușă. Ciocăniți înainte, băleți! Ciocăniți la ușa lui I.M.S. Roman, poate c-o să fie făcut să răspundă careva!

Tot odihnindu-mă, am început să mă gîndesc la o inovație.

- Ce inovație? mă întrebă șeful, mahmur.

- O inovație care să pună tractoarele noastre bolnave în mișcare.

- Ar trebui s-o propui celor de la I.M.S. Roman.

- Las' că pînă or să li se desfunde lor urechile, poate că ne descurcăm noi cu mijloace locale!

- S-auzim!

- Atașăm plugurile și înjugăm cîte două perechi de boi la fiecare tractor reparat cu piesele de la I.M.S.

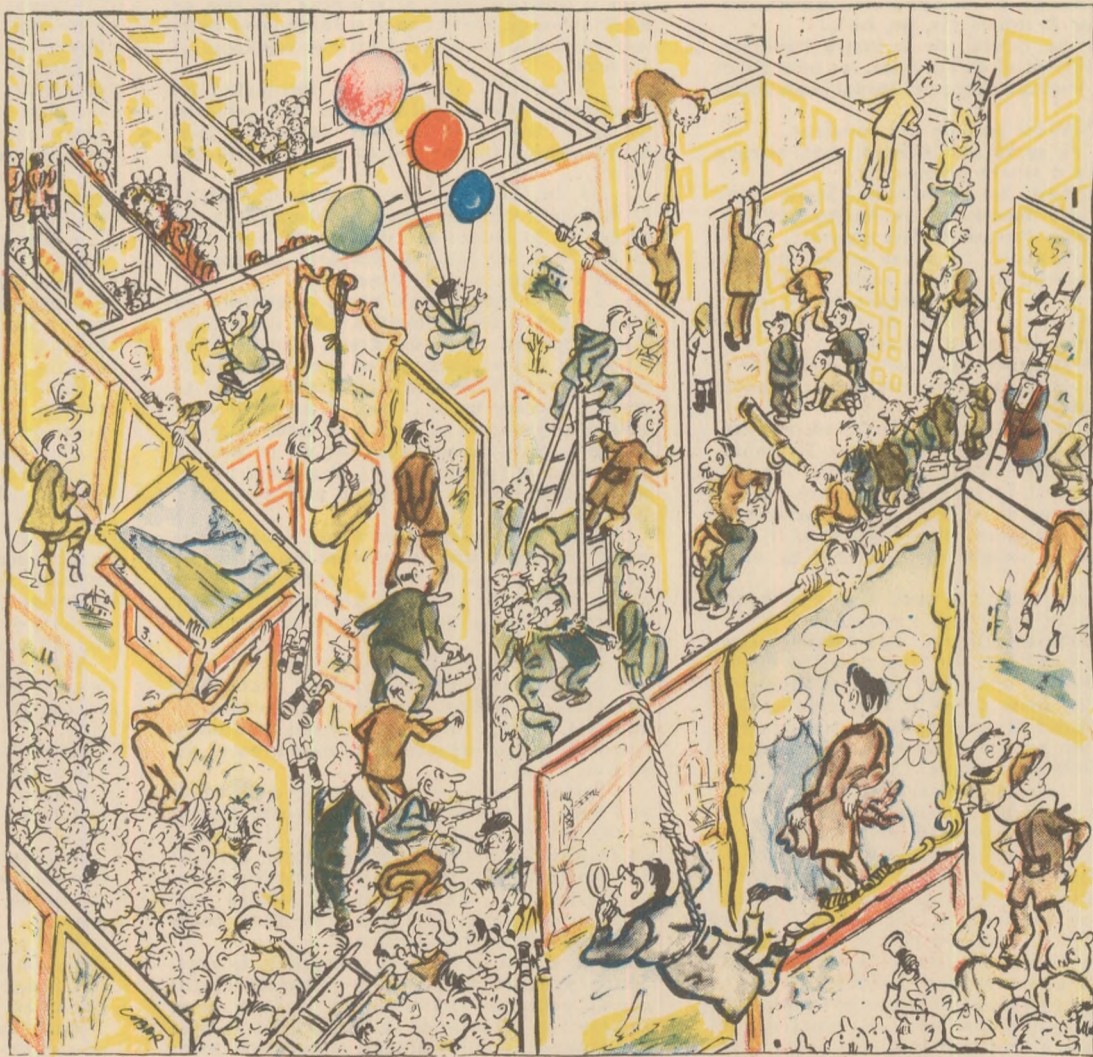
- Bine, bine, pe asta cu boii o știe toată lumea, dar unde e inovația?

- Unde e inovația? Ei, la asta nu mai pot să-ți răspund eu! Întreabă-l pe tovarășii de la I.M.S. Roman, că doar de la piesele lor se trage!

Frumos mai e la Ciulnița, doamne!

ȘTEFAN HORIA

Expoziția interregională de artă plastică, din București, a fost prezentată în săli cu totul neîncăpătoare; aproape 2000 de tablouri au fost îngrămădite și fixate la înălțimi de unde nu mai puteau fi vizionate.

...În ciuda organizatorilor, publicul a găsit soluții să vizioneze tablourile!

Merică

SORIN RĂȘCANU

Tovarășul director l-a chemat într-o zi la el pe Merică, secretarul Comitetului de întreprindere din fabrica noastră. Merică, secretarul, este un băiat foarte bun. El susține că toți oamenii din fabrică sînt copiii lui. Iar noi, fruntașii, sîntem mindria lui. „Voi sînteți firma noastră!” zice Merică, bătîndu-ne pe umeri. „Ce-i drept, ar fi loc în fabrica noastră de mai multe „firme”, că pînă acum sîntem cam puțini, dar Merică secretarul are principii lui: „Ce-i în mînă, nu-i minciună!” Și uite așa, trage de noi aștia vreo cîțiva, cît poate. „Mă copil mă, să nu mă faceți de ris toc-mai luna asta! În voi trei mi-e speranța!” Eu i-am spus o dată: „Tovarășe Merică, mai ocupa-te și de alții, că știi dumneata, cu o floare nu se face primăvară!” Merică a ridicat un deget în sus și mi-a răspuns tot cu un proverb: „Nu da vrabia din mînă pe cloara de pe gard!” Și, cum spuneam, l-a chemat directorul pe Merică să-i vorbească. Și l-a vorbit, de s-a făcut Merică mic, mititel de tot. Că nu se ocupă de fruntași, de popularizarea lor, de creșterea numărului de fruntași, de popularizarea metodelor înaintate, l-a spus lui Merică tot ce-i spusese și eu.

A recunoscut Merică: „Just, tovarășe director! Am băgat și eu de seamă. Dar lăsați pe mine! Toate ziarele o să scrie de noi!”

Și s-a pus Merică pe treabă. Întîi a făcut o socoteală: „Care va să zică, am trei fruntași! Buun! Îmi ajunge! Cu aștia trei o scot eu la capăt mai bine decît cu douăzeci! Cu toate că dacă ar fi douăzeci, ar ieși mai bine decît cu trei. Dar de unde nu-i, nici dumnezeu nu... popularizează!”

Credeți că a început să umble Merică prin secții, să discute cu oamenii, să popularizeze metodele fruntașilor, ca să facă din trei, șase, și din șase, doisprezece? Nul! Merică lucrează în stil mare, tovarășe! Nu-l cunoașteți? Să vedeți. Eu eram atunci primul pe fabrică. Într-o zi, văd că se apropie Merică de strungul meu, și aduce pe unul cu ochelari, care ținea într-o mînă un carnet și-n altă mînă un creion. Era de la ziar. Merică m-a prezentat și mi-a făcut o reclamă de mi-a venit să mă bag sub strung. Am stat de vorbă în trei vreo oră, și-n timpul ăsta a stat și strungul, pe care steagul meu de fruntaș îl făcuse a plictis. Cînd a spus ziaristul că ar mai vrea să stea de vorbă și cu alți fruntași, Merică a zîmbit a părere de rău și a răspuns că majoritatea fruntașilor sînt în schimbul de noapte. Majoritatea erau aliați doi fruntași, și Merică nu mințise, căci într-adevăr eu unul eram minoritatea. Dar, am deschis gura și am început să-mi dau cu părerea, că într-adevăr fruntașii trebuie popularizați, dar scopul acestei popularizări este ca acești fruntași să se înmulțească, or, la noi în fabrică... Aici Merică a dat drumul la strung, de nu s-a mai auzit nimic, și mi-a spus că singura mea lipsă este că am obiceiul să mă întind la vorbă. Apoi l-a luat pe ziarist la braț și au plecat. După o oră, îmi vine secretarul cu o fetișcană care ducea cu ea o lădiță. Magnetofonul. O chemase Merică să-mi imprime o declarație. Eu m-am supărat și i-am spus lui Merică să mă vadă și de alți fruntași, că eu am treabă, dar secretarul mi-a șoptit: „De unde să-i iau, vrei să mă nenorocești?” Așa că am făcut o declarație în fața magnetofonului, iar fata îmi spunea, mai rar, mai clar, pe urmă Merică a dat drumul la strung ca să se audă cum lucrez, cu toate că eu nu mai lucram de două ore. Am început atunci să spun ceea ce nu apucasem să-i spun ziaristului, că la noi în fabrică popularizarea fruntașilor este formală, că nu se duce o muncă

susținută pentru ridicarea numărului de fruntași. Merică făcea fețe-fee, și cînd a văzut că nu tac, a început să fluiere chipurile distrat, așa că declarația mea s-a imprimat la magnetofon odată cu fluiere-ratul lui Merică, și fata a zis că partea asta va trebui tăiată. Și atunci lui Merică i-au revenit culorile în obraz. După ce a plecat fata, Merică m-a făcut cu ou și cu oțet, că nu țîn seama de interesele fabricii, că ce am de spus n-am decît să

spun la ședință, nu la magnetofon, că nu trebuie să mă iau după toate invențiile, că dacă nu începea el să fluiere, cine știe ce belea mai leșea de la magnetofon, că el vrea să mă facă celebru și eu vorbesc de rău sindicatul (el, adică Merică, este sindicatul).

A doua zi, nici nu mă apucasem bine de lucru, îmi apare Merică, și după el un tînar subțirel și cam speriat. „Dumnealui e poet! Îmi șoptește Merică. Am telefonat la Uniunea lor, și am spus că am aici un fruntaș care ar putea inspira un poet”. Am stat și cu poetul de vorbă vreo un ceas, și Merică se învîrtea fericit în jurul nostru și l-a spus poetului că dacă o să găsească o rimă la Merică, el nu se supără, căci în fond într-o poezie despre un fruntaș, poți alege vorba și despre un secretar de comitet de întreprindere, mai ales cînd îl cheamă Merică, or, la Merică ai o mulțime de rime. Și a scos o hîrtie din care a început să citească: Merică, mică, mică, adică, șotică, fiică, pelică, antică și alte cuvinte asemănătoare pe care zicea Merică, că a stat toată noaptea să le caute, ca să-i ușureze poetului munca.

În zilele următoare mi-a adus Merică o școală. O droaie de copii mi-au înconjurat strungul și fiecare mă-ntreba ce-i aia, ce-i aialtă, unuia i-a sărit niște șpan în ochi, și i-am dus la dispensar, iar cînd m-am întors, Merică le povestea cum am ajuns eu fruntaș. Cînd a terminat Merică, un pușt a întrebant: „Și aveți mulți ca dumnealui (ca mine) aici? Că la noi în clasă, sînt douăzeci de pionieri fruntași!” Merică s-a uitat la el și apoi s-a răs-țit: „De ce nu ești cuminte? Așa te învață la școală?” Puștii n-a știut ce obrăznicie a făcut, dar n-a mai zis nimic. Și au plecat.

~ El acu', zicea Merică, o să aflu lumea și de fabrica noastră! Eu însă, după trei săptămîni de vizite, am văzut că în curînd o să-mi iau ziua bună de la steagul de fruntaș. Dar cum nu poți face într-o săptămîină ce n-ai făcut în trei, leșeau pieșele, la re-pezeală, cam șchioape. Mă miram de ce nu mai venea Merică pe la mine și am aflat apoi, că acum aduce musafiri la cel din schimb-ul de noapte, fiindcă pe mine mă terminase. Aproape de sfîrșitul lunii a avut loc plenara de producție.

S-a ridicat Merică și a vorbit. Că a făcut, că a dres că o să scrie în ziare despre noi: „Eu, spunea Merică, am privit în adîncime! Eu mi-am însușit critica tovarășului director și am luat măsuri! Eu mi-am îndeplinit o sarcină de cinste, și vă dau în scris că în curînd o să scrie toată presa de noi! O să zbir-nie ziarele, tovarășe!”

~ O să zbir-nie, am strigat și eu de pe locul meu.
Toată sala s-a întors spre mine. M-am ridicat.
~ Măi tovarăși, vreau să pun o întrebare: cîți fruntași aveam noi, înainte de a fi început tovarășul Merică să... zbir-nie?
~ Trei! a sărit Merică.
~ Trei! Buun! Și acu' cîți avem?
~ Tot trei! a făcut Merică.
~ Ba acu' avem doi! Că eu nu mai sînt!

S-a făcut în sală o liniște de mormînt.
Ce a urmat după aceea în ședință, nu mai trebuie să vă spun. Atîta pot să vă asigur că Merică... mai „zbir-nie” și azi.

MARILE PREGĂTIRI pentru MARELE ROMAN

Către E.S.P.L.A.

Avînd în vedere că în cel mai scurt timp încep să lucrez la romanul istoric într-un volum „Valul lui Decebal”, al cărui subiect l-am discutat cu dumneavoastră în cadrul unei ședințe și pe care urmează să-l predau în termen de trei luni, vă rog a-mi acorda un avans, pentru a mă putea așterne temeinic pe lucru.

Cu deosebită stimă,
V. Cumpănă

16 iulie 1955

Către „Fondul Literar”

Avînd în vedere că în cel mai scurt timp încep să lucrez la un mare roman istoric și social în două volume „Valul lui Decebal”, vă rog să-mi acordați un împrumut pentru a mă putea așterne temeinic pe lucru.

Cu deosebită stimă,
V. Cumpănă

17 iulie 1955

Către Ministerul Culturii

Avînd în vedere că în cel mai scurt timp încep să lucrez la un mare roman „Valul lui Decebal”, amplă trilogie cu caracter istoric, social și economic, vă rog a-mi pune la dispoziție două camere la Vila Scriitorilor, pentru șase luni, spre a mă așterne temeinic pe lucru.

Cu deosebită stimă,
V. Cumpănă

18 iulie 1955

Către Uniunea Scriitorilor

Avînd în vedere că în cel mai scurt timp încep să lucrez la „Valul lui Decebal”, un mare roman în șase volume, cu caracter istoric, social, economic, filozofic, politic și ideologic, vă rog să faceți demersurile necesare spre a mi se acorda un concediu de creație de un an, de la publicația unde lucrez.

Cu deosebită stimă,
V. Cumpănă

1 martie 1956

Către E.S.P.L.A.

Ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră vă comunic următoarele:

Avînd în vedere că în cel mai scurt timp aveam de gînd să scriu mica mea năvelă istorică „Valul lui Decebal”, la care voi începe în curînd să lucrez intens la „cuvînt către cititori”, vă rog să binevoiți a-mi prelungi termenul de predare a lucrării cu un an și jumătate.

Stăruind de asemenea să mi se ofere condițiile necesare creației, prin acordarea unui al doilea avans de către dv., a unui al doilea împrumut la „Fondul Literar”, prelungirea cu încă un an a concediului de creație, precum și punerea la dispoziție pe lîngă cele două camere de la Vila Scriitorilor, și a unui hol, antreu și bucătărie, spre a-mi putea aduce în preajmă soția și copiii. Vă rog de asemenea să se ia măsuri pentru evacuarea din vilă a celorlalți copii ai scriitorilor, spre a nu-mi tulbura liniștea și imaginația.

În cazul cînd nu veți fi în măsură a-mi satisface acest minim de condiții necesare creației, vă rog să considerați contractul meu cu dumneavoastră nul și neavenit, cu atît mai mult cu cît pentru aceeași operă am încheiat un alt contract cu „Editura Tineretului”, lucrarea urmînd să poarte titlul de „Valul cel mic al lui Decebal cel voinic”, roman istoric-educativ, pentru copii și tineret.

Vă salut,
V. Cumpănă
p. conf. I. AVIAN

Desen de MATTY

Anul acesta se vor efectua cu ajutorul aviației utilitare, pulverizări în scopul distrugerii plantelor acvatice care împiedică înmulțirea și creșterea peștilor.

SCRISOARE DESCHISĂ

TOVARĂȘILOR DE LA I.L.L.-ul DIN RAIONUL STALIN

De la început ținem să vă atragem atenția că oricât de deschisă ar fi această scrisoare, e totuși mult mai puțin deschisă decât acoperișul blocului din strada Paris nr. 4. Ne adresăm dumneavoastră cu lacrimi în ochi și cu apă pe dușumele, în speranța că o să vă înmuiem inima, așa cum ni s-a născut nouă mobila din camerele aflate la discreția ploilor care se revarsă prin plafonul și acoperișul mîncat de vreme, fără aprobarea dumneavoastră. Vă invităm să ne faceți o vizită, dragi tovarăși. N-o să regretați, pentru că, dintr-un punct de vedere, blocul nostru e un bloc muzical. Vă invităm în apartamentele noastre, unde veți putea fredona într-un decor foarte potrivit, celebrele valsuri „Barca pe valuri” sau „Dunărea Albastră”. E drept, în încăperile noastre, în locul bărcii, se plimbă pe valuri șifonierul, masa, scaunele și alte obiecte de uz casnic; e drept că Dunărea din apartamentele noastre e mai puțin albastră decât cea a lui Iohan Strauss, dar asta se explică prin faptul că Dunărea cîntată de el izvorăște dintr-un izvor limpede și se varsă în mare, pe cînd Dunărea noastră izvorăște de pe acoperiș și se varsă în intrarea principală de la parter.

Ar însemna totuși să mințim dacă n-am recunoaște și unele avantaje ale acestei situații... maritime. Adaptîndu-ne condițiilor create de I. L. L., pentru copiii din bloc, am ordinit în holul cel mare o plajă deosebit de interesantă, înlocuind

marea cu apa de ploaie, iar nisipul cu tencuiala desprinsă de pe pereți.

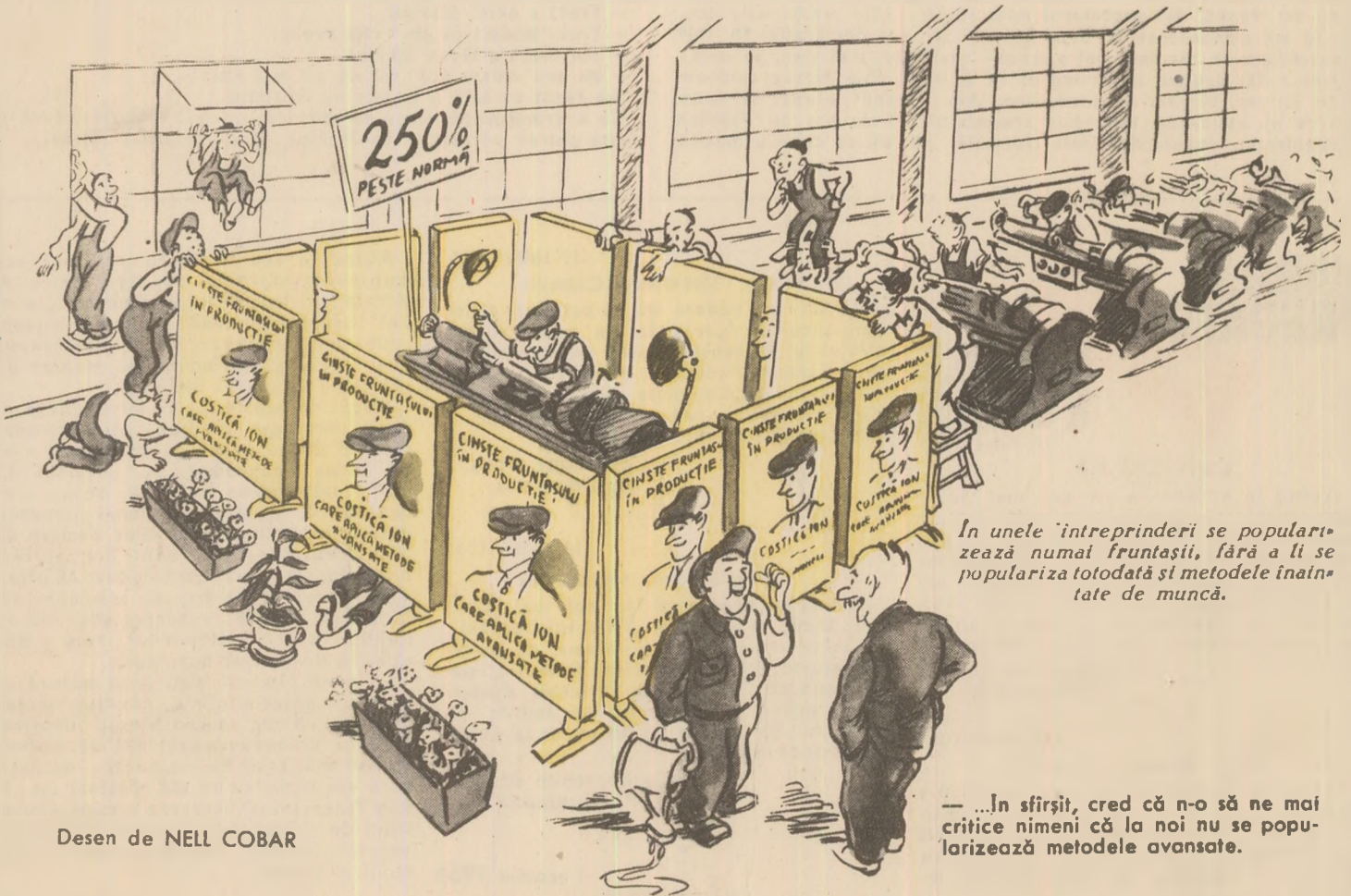
Lemnul mobilei, mulțumită umezelei suficientă și continuă, a prins să inverzească și, în scurtă vreme, vom avea și o bogată vegetație, astfel că micuții din bloc se vor plimba într-adevăr... de la munte la mare l...

Sugerăm de aceea, în cazul cînd vă interesează propunerea, și asta ar cere puține cheltuieli, transformarea întregului etaj III în plajă, iar nouă să ne oferiți în schimb alte cabine...

Dacă nu sînteți de acord cu transformarea acestui bloc într-un punct balneo-climateric, vă rugăm (de aproape trei ani vă tot rugăm) să luați măsurile necesare, pentru ca blocul nostru să nu mai semene cu... corabia lui Noe, asemănare ce ne încîntă prea puțin, pentru că majoritatea locatarilor au făcut armata la infanterie și nu la marină.

Făgăduielele dumneavoastră de pînă acum s-au dovedit a fi apă de ploaie. Cum de acest produs lichid sîntem sătui pînă-n gît, iar copiii noștri mai scunzi la statură, sătui pînă peste cap, vă adresăm un ultim S. O. S. pentru a ne trimite de urgență tablă, ciment, var, meșteri, lucrători și tehnicieni, deoarece în cazul că mai zăboviți multă vreme, o să trebuiască să ne trimiteți și un scafandru, pe care probabil ca nu-l aveți trecut în schemă.

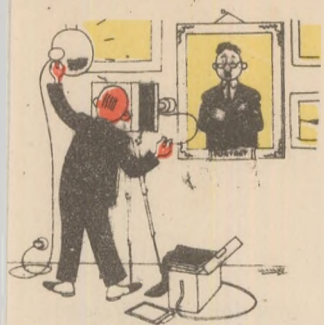
În așteptarea dumneavoastră, vă salutăm,
Naufragiații din blocul din str. Paris nr. 4
București

In unele întreprinderi se popularizează numai frunțașii, fără a li se populariza totodată și metodele înaintate de muncă.

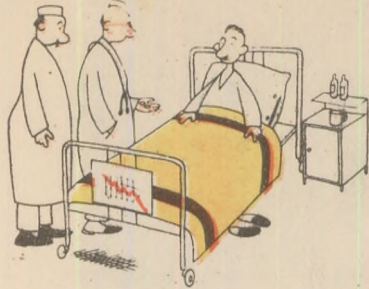
— ...În sfîrșit, cred că n-o să ne mai critice nimeni că la noi nu se popularizează metodele avansate.

Desen de NELL COBAR

FOTOGRAFUL LA EXPOZIȚIE

— Zimbiji, vă rog!

— Ți-am găsit niște bani în stomac. Ai vrut să te sinucizi?
— Nu, doctore, mi-am băut banii...

GEMENII

— Formidabil, ce asemănare! Pe amândoi îi cheamă Popescu...

MARINARUL BOXER: — Care o fi steaua polară?!

Desene de A. PAVEN

URZICUȚO,

Ascultă o întâmplare... radiofonică.

Surorile Sofia Ciurecă, învățătoare, și Maria Ciurecă, responsabilă la „Librăria Noastră” din comuna Mînceciu-Ungureni (raionul Teleajen, regiunea Ploiești) au cumpărat de la magazinul universal din comună un aparat de radio. De aproape un an plătesc regulat și abonamentul. Dar să pună aparatul în funcțiune, n-au voie. Nu le permite tovarășul Marin Samoilă, director la I. F. I. L. — Mînceciu.

Îi plăcuse și domniei-sale aparatul. Dar n-a putut să-l cumpere, fiindcă „n-a avut atunci la dînsul banii necesari”. Surorile Ciurecă au avut, și... l-au cumpărat. Dar tovarășul director nu le-a putut lerta... afrontul. Urmarea: în calitate de domniei-sale de director al întreprinderii care alimentează comuna cu curent electric, le-a tăiat celor două cetățene curentul electric de la librărie.

Fapt pentru care am ținut să vă punem... la curent. Pentru ca tovarășul Samoilă să nu facă din asta un... curent continuu.

M. Șelnescu
str. I. V. Stalin 21
Ploiești

DRAGĂ URZICO,

Felicită te rog din partea mea oficiul poștal Borsec (raionul Toplița) și oficiul poștal Iași.

Mi s-a expediat de la Borsec la Iași, o scrisoare. Ei bine, închipește-te! am primit-o!

Zău! Asta-i una la mină. Al doilea: în câte zile crezi că mi-a sosit? în 80? în 90? în 100? Așa! numai în... 75 de zile!

Ți trimit plicul, să te convingi. De la data de pe stampila din Borsec pînă la data de pe stampila din Iași — total 75 de zile.

Așa că te rog, dragă Urzico, să-ți feliciți pe conștiincioșii funcționari de la oficiile poștale Borsec și Iași, pentru modul rapid în care expediază scrisorile.

Dar, vezi: să primească felicitările la timp, nu... prin poștă.

Tanța Ciubotaru
Calea 23 August nr. 50, Iași

URZICO,

Știi cumva ce lungime are... metrul? Noi, cu toate că lucrăm într-o fabrică de tricotate și umblăm toată ziua cu metrul în mină, nu mai știm.

Utilizăm „metri” de... un metru și jumătate, dar nici unul nu seamănă cu celălalt: cite unul are 150 de centimetri dar altele pe care scrie că sînt tot de 150 de centimetri, au — în comparație cu cele dintîi — ba cite un centimetru mai mult, ba cite 2 sau chiar 3.

Rezultatul, lucrînd noi cu „metri” de felurite lungimi, dimensiunile confecțiilor noastre uneori nu mai concordă. Recent, niște pîlăverve de mărimea 46 au ieșit identice cu cele de mărimea 48.

Dar noi, dragă Urzico, bănuim de ce întreprinderea aceea (care o fi ea) face metri... mai mari. Îi face pe... măsura neglijenței și nepăsării cu care se lucrează în acea întreprindere...

Eugen Lipinschi
fabrica de tricotate
„Ținăra Gardă”, București

DRAGĂ URZICO,

Emare aniversare la D.R.N.M. Constanța! S-au împlinit doi ani! de cînd... nu se realizează o inovație a tovarășului tehnician Iancu P. Nicolae.

Aplicarea acestei inovații ar ușura munca în anumite sectoare, la silozuri. Noroc însă cu Atelierele navale „23 August” și cu inginerul lor, tovarășul Voiculescu Ilie, cărora li s-a încredințat acum doi ani de către cabinetul tehnic D.R.N.M. confecționarea unui dispozitiv necesar aplicării

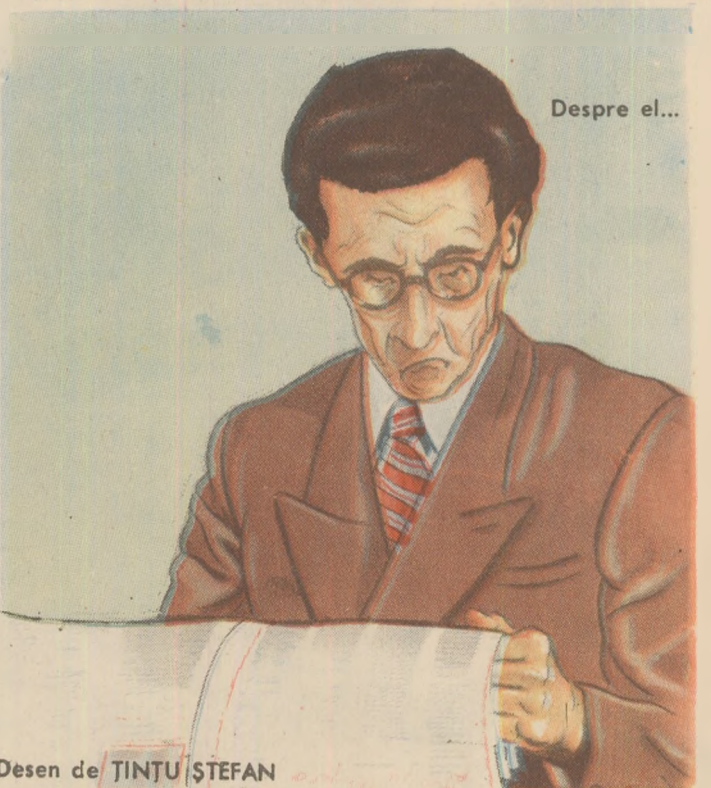
inovației, și pe care nu l-au realizat nici pînă azi. Că dacă îl realizau și intra inovația în aplicare, nu mai avea loc... aniversarea de acum.

Inovația se cheamă „clește pentru întins curele de transmisie”. Și fiindcă tovarășii de la aceste ateliere au... întins,

timp de doi ani, coarda, cu... transmisie cu tot, se caută acum un... clește, în care să fie strînși bine, și din care — să mai scape, dacă-i țin cu relele!

C. Sodoleanu
Constanța
str. Ion Vodă nr. 3

CITIND „URZICA”

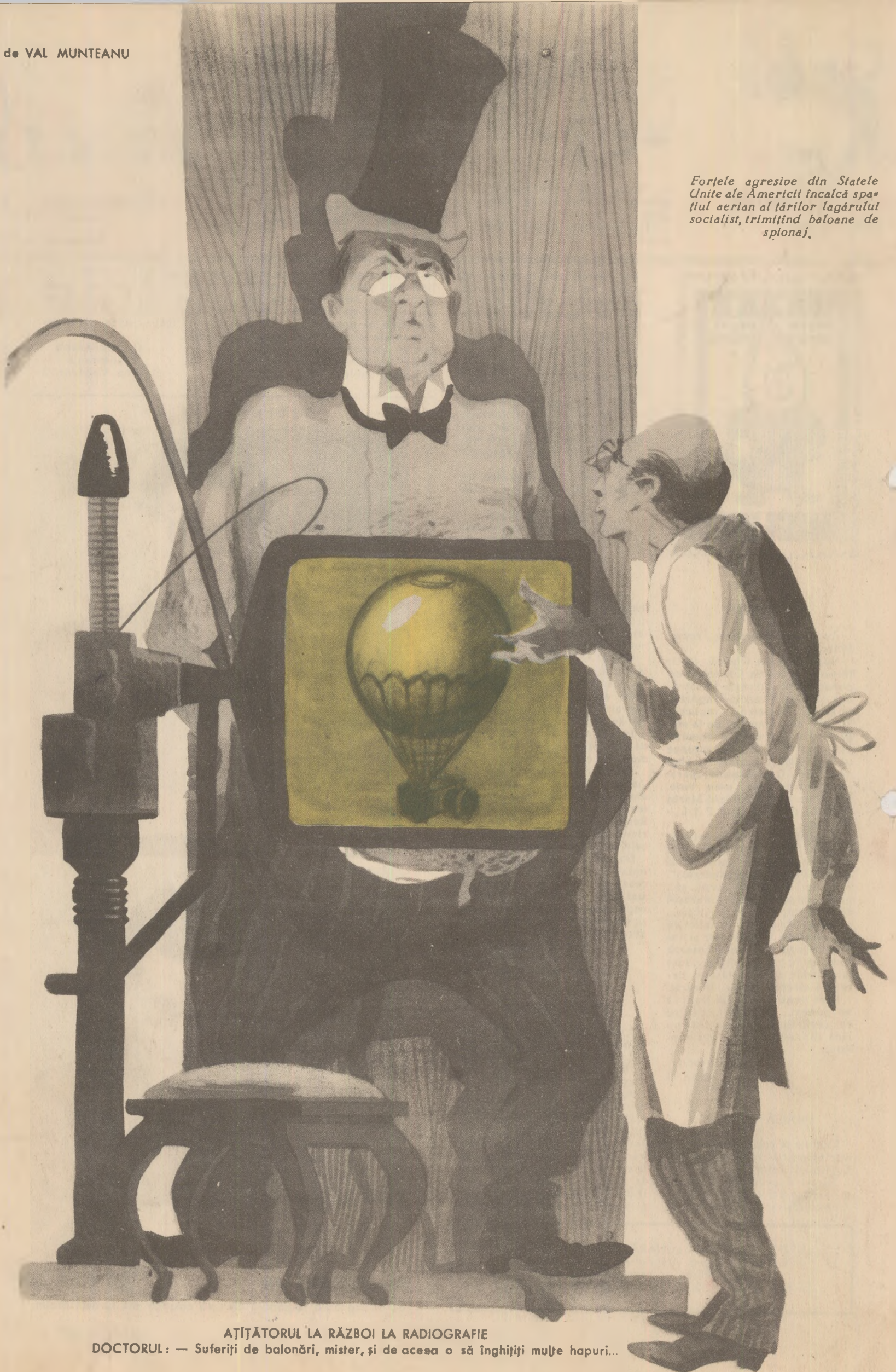

Desen de TINȚU ȘTEFAN

de la Expoziția regională de artă plastică din Orașul Stalin.

„URZICA” REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR
Redacția: Calea Victoriei nr. 25. Telefoane:
Secretariatul de redacție 4.28.15.
Secția scrisori 4.60.34, Secția viața internă 4.72.23

*Forțele agresive din Statele
Unite ale Americii încalcă spa-
țiul aerian al țării lagărului
socialist, trimițând baloane de
spionaj.*

AȚĂTORUL LA RĂZBOI LA RADIOGRAFIE
DOCTORUL: — Suferiți de balonări, mister, și de aceea o să înghițiți multe hapuri...